curieruladventist.ro

Curierul Adventist

IUNIE 2019: CELE DOUĂ FELURI DE CUNOAȘTERE A LUI DUMNEZEU
+ UN SFÂNT ÎN SENATUL ROMAN + CE VIN A FOLOSIT ISUS LA CINA CEA DE TAINĂ?
+ ÎNTRUPAREA LUI ISUS HRISTOS ȘI PĂCATUL + JAMES SPRINGER WHITE
+ ETIOPIA ALEARGĂ LA DOMNUL! + EREDITATEA LUI HRISTOS ÎN ROMANI 8:3

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

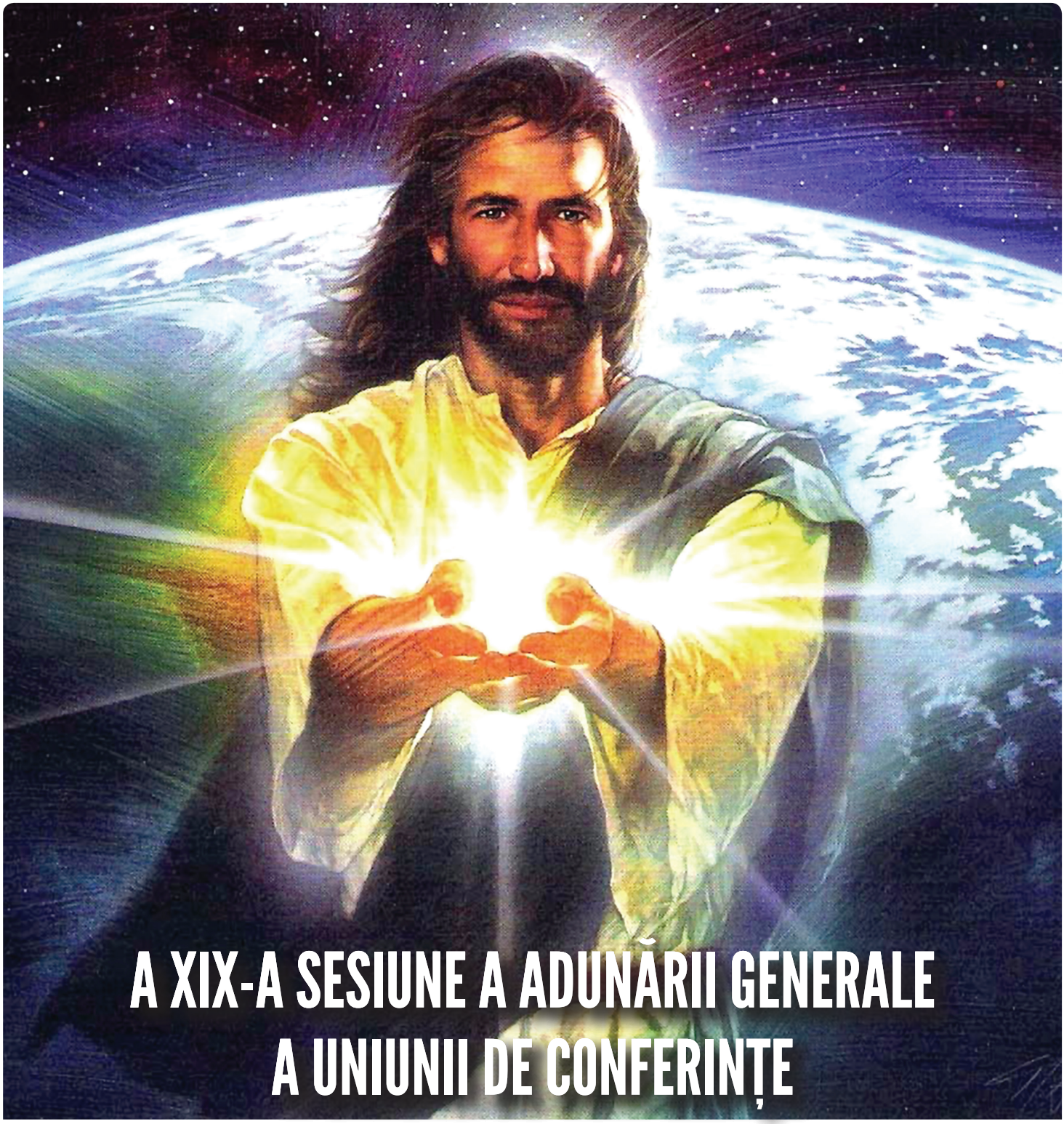

A XIX-A SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A UNIUNII DE CONFERINȚE

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând..."

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

30 aprilie 2019

Vino la ADRA – Un post în concurs te așteaptă!

Ca urmare a aprobării finanțării europene nerambursabile POCU pentru ADRA România, în vederea implementării proiectului ACCES (Acțiuni Comunitare pentru Combaterea Excluziunii Sociale), ADRA România scoate la concurs următorul post în vederea angajării:

ASISTENT SOCIAL

Cerințe: studii superioare, membru în Colegiul asistenților sociali, experiență specifică 1 – 3 ani.

Atribuții:

- Identifică nevoile/problemele sociale al beneficiarilor și realizează demersuri în funcție de acestea;
- Consiliază și îndrumă beneficiarii, în funcție de problemele apărute;
- Face parte din echipa mobilă, realizând deplasări pe teren;
- Participă, alături de ceilalți membri ai echipei multidisciplinare, la evaluarea complexă a beneficiarilor.

Perioada de implementare rămasă din proiect este de 15 luni, iar activitatea se va desfășura în localitatea Podari, județul Dolj, cu o normă de 4 ore/zi, 5 zile/săptămână.

Activitățile realizate în cadrul proiectului ACCES (Acțiuni Comunitare pentru Combaterea Excluziunii Sociale) sunt în vederea furnizării de servicii sociale și medicale prin care, pentru persoanele în vârstă și pentru cele cu dizabilități sau bolnave, se vor oferi următoarele tipuri de servicii: servicii de asistență de bază, servicii suport, activități de petrecere a timpului liber, integrare socială, informare și asistență cu privire la obținerea de drepturi cetățenești, consiliere vocațională, servicii de evaluare a stării populației (analize medicale și consult), campanie de informare cu privire la igiena corporală, dentară, a hranei și a mediului ambiant, servicii de planificare familială și de sănătate a reproducerii, servicii de sănătate mintală și servicii ale echipei mobile.

CV-urile în format „europass", împreună cu scrisorile de intenție se trimit la adresa de e-mail info@adra.ro, până luni, 20.05.2019, ora 12:00, iar ulterior va fi programat un interviu.

ADRA România

Anul XCVI, IUNIE 2019. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Aurel Neaţu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

VREMEA ÎNVIORĂRII

„EL... ÎMI ÎNVIOREAZĂ SUFLETUL”
(PSALMII 23:2,3)

Binecunoscutul Psalm 23 poartă în el răspunsul la intensa noastră așteptare a unei vremi de reînviorare. Chiar dacă în curgerea celor șase versete tema înviorării pare amintită în treacăt, o zăbovire asupra acestei scurte propoziții își merită deplin efortul.

Traducerea Cornilescu ne convertește exprimarea lui David într-un limbaj cald și luminos, însă cuvintele originalului adaugă acestei profunde nevoi și calea împlinirii ei. Verbul „înviorează” este în original *shub,* care are și sensul de „a restaura”, iar substantivul „sufletul”, *nephesh,* se referă la „suflarea de viață” sau este un cuvânt folosit pentru pronumele personal (cf. *SDA Bible Commentary*, vol. 3, pag. 686). Unele traduceri surprind aceste detalii: „îmi reînnoiește viața” (New English Bible), „îmi dă o viață reînnoită” (R. K. Harrison).

După David, înviorarea este restaurarea vieții, refacerea ei. Tocmai după așa ceva tânjea el în Psalmul 51: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!” (vers. 12). După câteva episoade demolatoare de suflet, salvarea aparențelor nu a reușit decât să adâncească agonia lăuntrică. Putem mima spiritualitatea și consacrarea intonând „Ploaia târzie promisă”, în timp ce ruinele din noi ne șterg de pe față bucuria mântuirii. Despre un templu budist din Burma se relata că, în timp ce oamenii apăsați de necazuri se închinau înaintea statuii de aur a lui Buda, în partea din spate erau schele și muncitori, reparând părțile deteriorate ale statuii. Dramatic!

Înviorarea se referă la vremurile bune de altădată. „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi.” Martin Luther obișnuia să spună: „Nu uita ziua botezului!” Adu-ți aminte de entuziasmul de la început, de pionierii adventiști, de clipele când L-ai simțit cel mai aproape pe Mântuitorul. Despre Michael Schumacher, marele campion mondial de Formula 1, așteptat de peste cinci ani să-și revină în urma accidentului suferit în 2013, s-a spus că, în recuperarea lui, a fost folosit inclusiv sunetul motorului scos de mașina pe care pilotul german concura în perioada în care era în activitate.

Ecoul cuvintelor vieții rostite de Domnul și Învățătorul nostru poate ajunge la noi cu înțelesuri tot mai adânci prin primirea Mângâietorului, Duhul Sfânt (Ioan 14:26). Doar prin Duhul Sfânt sufletul este înviorat, lutul devine Adam cel viu (Geneza 2:7), iar valea plină de oase se umple cu o mulțime de oameni vii (Ezechiel 37:1-14). De aceea, sufletul nostru, familiile și bisericile noastre au disperată nevoie de darul care aduce cu sine toate celelalte daruri – Duhul Sfânt. „Odată cu primirea acestui dar, toate celelalte daruri vor fi ale noastre. Trebuie să avem acest dar potrivit cu plenitudinea bogățiilor harului lui Hristos, iar El este gata să-l ofere fiecărui suflet, potrivit cu capacitatea acestuia de a-l primi” (*My Life Today*, pag. 58). E timpul să cântăm cu mintea, cu sufletul și cu toată credința „O, vino, Duh Preasfânt!” ■

Teodor Huțanu, redactor-șef *Curierul Adventist.*

CUPRINS

3 **Editorial**
Teodor Huțanu
Vremea înviorării

4 **Eveniment**
Adrian Neagu
A XIX-a Sesiune a Adunării Generale a Uniunii de Conferințe

7 **Spiritual**
Emilian Niculescu
Cele două feluri de cunoaștere a lui Dumnezeu

10 **Apologie**
Beniamin Lupu
Un sfânt în Senatul roman

12 **La odihnă**
Ion Toma
Gheorghe Resteșan
Vioara Cazan

14 **Hermeneutică**
Daniel Olariu
Semnificația procedeului literar al revelației

17 **Texte și semnificații**
GabrielIșvan
Ce vin a folosit Isus la Cina cea de taină?

18 **Experiențe**
Gheorghe Popescu
Istoria vieții mele (1)

20 **Doctrină**
Zoltán Szallós
Întruparea lui Isus Hristos și păcatul, în hristologia lui Ellen G. White (2)

23 **Biografii**
Cristian Trenchea
James Springer White (1821–1881)

24 **Misiune**
Daniel Nițulescu
Etiopia aleargă la Domnul!

27 **Teologie**
Florin Lăiu
Ereditatea lui Hristos în Romani 8:3

30 **Sănătate**
Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
Sănătatea emoțională face parte din reforma sanitară?

31 **Pagina copiilor**
Alina Chirileanu
Din Scripturi

CA_iunie_2019.indd 3 5/23/2019 11:21:03 AM

A XIX-A SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A UNIUNII DE CONFERINȚE

Duminică, 21 aprilie, la Cernica a început a XIX-a sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii Române. Este adevărat că, în cei 99 de ani de la înființarea Uniunii Române, s-au schimbat multe, biserica a crescut numeric, a dezvoltat instituții, a devenit cunoscută la nivel național, dar un lucru a rămas la fel: așteptarea activă plină de bucurie a întoarcerii Domnului Isus Hristos.

Din partea Diviziunii Inter-Europene, la eveniment au participat pastorii Mario Brito, președintele Diviziunii Inter-Europene, și Mogyarosi Barna, secretarul executiv.

Primul raport citit înaintea celor peste 200 de delegați a fost cel al președintelui în funcție, pastorul Tomoiagă Ștefan. Plin de mulțumire pentru călăuzirea lui Dumnezeu din această perioadă, el a reamintit bornele kilometrice ale ultimilor ani. Una dintre cele mai importante a fost programul „Asemenea Lui – România pentru Hristos 2017", prin care la nivel național 1 030 de credincioși adventiști, împreună cu 380 de pastori români, 120 de invitați de la Conferința Generală și 100 de pastori adventiști din diaspora s-au unit în organizarea unor campanii evanghelistice în peste 2 000 de locații: biserici, grupe, case, locuri publice. Apoi, următorul program misionar al acestei perioade a fost „E timpul să fii... unul din cei 7 000", care a urmărit organizarea la nivelul întregii țări a cel puțin 7 000 de grupe de studiu. Chiar dacă pe platforma online s-au înscris doar 3 202 persoane, ne-am bucurat să aflăm că, la finalul proiectului, 1 000 de persoane s-au alăturat Bisericii Adventiste prin botez.

Pastorul Ștefan Tomoiagă a vorbit și despre implicarea în misiunea externă, despre dezvoltarea instituțiilor, despre activitățile departamentelor, dar și despre provocările ce vor urma. Cele mai importante, și care au fost și până acum în capul listei, sunt spiritualitatea membrilor și implicarea lor cât mai activă în misiune. În încheierea raportului său a afirmat cu convingere: „Se aude venind ziua Domnului (Țefania 1:14). Într-un astfel de timp, biserica lui Hristos nu își poate permite să fie indiferentă și irelevantă."

După votarea raportului și alegerea comitetului de organizare, următorul raport prezentat a fost cel al secretarului executiv – pastorul Aurel Neațu, care a afirmat, pe bună dreptate, că datele uneori descurajatoare nu ar trebui să ne facă să uităm efortul și implicarea credincioșilor bisericii, rugăciunile și sacrificiul multora dintre ei.

Iată câteva date statistice din raportul secretarului: numărul membrilor intrați în biserică prin botez din anul 2014 până în anul 2018 a fost de 7 020, iar 461 au intrat în

CA_iunie_2019.indd 4 5/23/2019 11:21:05 AM

biserică prin mărturisire de credință. La capitolul ieșiri, raportul consemnează că 6 398 de membri au decedat, 2 231 au fost excluși și 705 s-au mutat în biserici din afara Uniunii noastre.

Astfel că, la începutul anului 2019, avem cu 2 542 de membri mai puțini decât în luna aprilie a anului 2014, când a avut loc precedenta adunare generală ordinară. Totuși nu putem să nu consemnăm și faptul că, în anul 2017, am avut pentru prima dată în ultimii ani două trimestre în care raportul statistic a fost pe plus. În prezent, în Uniunea Română sunt 1 077 de biserici și 260 de grupe. Numărul total de membri la finalul anului 2018 a fost de 63 787.

De un mare interes au fost și datele statistice despre situația bisericilor și a membrilor, o oglindă a realității bisericii la nivel național. Din numărul total al bisericilor, 52% au între 16 și 50 de membri, 30% au între 51 și 200 de membri, 14% au sub 16 membri și 4% au peste 200 de membri; 71% dintre biserici sunt în mediul rural, iar 29% în mediul urban.

Concluzia raportului: „Este timpul să avem o abordare corectă a misiunii noastre, în acord cu vremurile și potențialul bisericii. Lucrarea de la om la om, încă posibilă în țara noastră, poate fi soluția pentru o slujire eficientă. Este timpul să redescoperim grupele mici și să dezvoltăm o cultură a slujirii prin oferirea de studii biblice. E timpul să vorbim despre Dumnezeu prin Cuvânt și prin viața noastră!"

Raportul trezorierului relevă manifestarea peste așteptări a bunătății lui Dumnezeu. În ciuda faptului că vârsta medie a membrilor noștri crește mereu, că numărul celor ce își încheie alergarea pe pământul acesta este din ce în ce mai mare, că numărul membrilor scade de la an la an, Dumnezeu a asigurat bisericii sale suficiente mijloace financiare să își poată îndeplini misiunea, zecimea înregistrând o creștere reală de 7,36% față de anul 2014.

Pastorul Eduard Călugăru, trezorierul în funcție al bisericii, a adus înaintea Adunării generale și câteva informații legate de Darul Școlii de Sabat și de Darul de mulțumire. Astfel am aflat că 90% din aceste daruri ajung în câmpul misionar mondial, pentru a sprijini proiectele de misiune ale Conferinței Generale, restul de 10% fiind destinați pentru proiecte misionare interne, urmând ca din anul 2022 întreaga sumă să fie destinată misiunii mondiale.

Tot din raportul trezorierului, cei prezenți au aflat și că în fiecare an comunitățile, instituțiile și organizațiile bisericii au fost supuse procesului de verificare pentru a se asigura corectitudinea și transparența înregistrării fondurilor.

Raportul departamentului Școala de Sabat și Activități Laice, prezentat de pastorul Florian Ristea, a cuprins cele patru domenii distincte de activitate: Școala de Sabat, activitățile laice și de misiune voluntară, Sola Scriptura și activitatea Serviciului Umanitar pentru Penitenciare.

Raportul pastorului Daniel Chirileanu a fost nu doar o ocazie de reamintire a activităților desfășurate de Departamentul de Tineret, ci și un emoționat moment de rămas-bun care i-a sensibilizat pe toți cei prezenți.

O altă minune a acestui mandat a fost experiența pastorului Romică Sîrbu, cel care a prezentat raportul departamentelor Educație și Viață de Familie. În ciuda accidentului grav în care a fost implicat, pastorul Sîrbu s-a refăcut în mod providențial, reușind să își ducă la bun sfârșit mandatul încredințat de biserică.

Ultimul raport al zilei a fost prezentat de pastorul Iacob Pop, directorul Editurii Viață și Sănătate. Perioada ultimului mandat a reprezentat pentru editura bisericii o perioadă de provocări și minuni. În această perioadă au fost produse și vândute 2 125 000 de cărți scrise de Ellen White și peste 167 000 de Biblii, ceea ce arată implicarea misionară a credincioșilor adventiști din România. Zilnic, editura produce în medie peste 7 000 de cărți și reviste, ceea ce implică evident și un public destul de mare ce se bucură de conținutul acestor publicații.

„PAȘTE OILE MELE!"
ADRIAN NEAGU

„TATĂL SLAVEI SĂ VĂ DEA UN DUH DE ÎNȚELEPCIUNE ȘI DE DESCOPERIRE ÎN CUNOAȘTEREA LUI ȘI SĂ VĂ LUMINEZE OCHII INIMII." (EFESENI 1:17-18)

După prezentarea raportului Editurii Viață și Sănătate, comitetul de numiri a venit înaintea Adunării generale cu propunerea pentru viitorul președinte al Uniunii Române. Propunerea, votată apoi de Adunarea generală, a fost ca pastorul Aurel Neațu să fie președintele Uniunii Române pentru următorul mandat de cinci ani.

Atunci când pastorul Mario Brito, președintele Diviziunii Trans-Europene, l-a întrebat înaintea Adunării generale dacă acceptă mandatul încredințat, pastorul Aurel Neațu a spus cu emoție că el este doar un soldat chemat în marea armată a lui Dumnezeu, iar unui soldat i se cere să respecte ordinele Superiorului său, mărturisind că doar convingerea puternică a prezenței și călăuzirii lui Dumnezeu în viața lui îl motivează să accepte această mare responsabilitate.

Seara s-a încheiat cu devoționalul pastorului Teodor Huțanu, bazat pe Psalmul 23, și cu dorința ca Dumnezeu să călăuzească lucrările comitetului de numiri.

Lucrările au fost reluate luni dimineață cu momentele de închinare și cu devoționalul pastorului Mogyorosi Barna. Apoi comitetul de numiri a venit în fața Adunării generale cu încă două propuneri: pastorul Georgel Pîrlitu pentru funcția de secretar executiv și pastorul Emil Jigău, pentru cea de trezorier. Cele două propuneri au fost votate de Adunarea generală, așa că lucrările puteau continua.

În timp ce comitetul de numiri s-a întors să finalizeze lista noilor slujbași, în sală s-a trecut la discutarea propunerilor venite din partea comitetului de planuri și hotărâri pentru următorul mandat. Președintele acestui comitet, pastorul Florian Ristea, a prezentat principalele obiective

CA_iunie_2019.indd 5 5/23/2019 11:21:05 AM

strategice pentru următorul mandat, pornind de la patru direcții majore: adoptarea misiunii ca prioritate pentru toate departamentele și instituțiile bisericii, eficientizarea misiunii, adaptarea ei la realitățile contemporane și continuarea dezvoltării misiunii prin educație, sănătate, publicații și media. Cei prezenți au venit cu propuneri și sugestii pentru îmbunătățirea materialului prezentat, multe fiind votate de Adunarea generală pentru a fi introduse în textul final. Dezbaterile îndelungi pe temele documentului au oferit imaginea unei biserici interesate de propriul prezent și viitor, a unei biserici dornice să își asume responsabilități și gata să vadă posibilitățile de misiune ale timpului prezent.

Au urmat celelalte rapoarte, fiecare vorbitor încercând să ofere o imagine cât mai completă a felului în care Dumnezeu a purtat de grijă bisericii în această perioadă.

Pastorul Balla Lorand, directorul departamentelor Spiritul Profetic, Publicații și Grupuri Etnice, a amintit în raportul său despre activitatea celor 67 de evanghelişti cu literatură, dar și de programele Pastor valdenz, Student valdez și Youth Challenge.

Raportul departamentului Libertate Religioasă a fost unul inedit, pentru că pastorul Dragoș Mușat a prezentat adunării trei exemple semnificative ale unor credincioși adventiști care au avut greutăți în ultima perioadă din cauza păzirii Sabatului, probleme care, prin intervenția specială a lui Dumnezeu, au fost rezolvate favorabil.

A urmat raportul ADRA, cele ale Centrului Media Adventist și Universității Adventus, noi mărturii ale năzuinței de a fi relevanți în societatea contemporană.

Sosirea membrilor comitetului de numiri pentru prezentarea ultimului raport a fost semnul că lucrările erau spre final. S-a prezentat lista completă a noilor directori de departamente și a membrilor Comitetului Executiv al Uniunii. Astfel, pastorul Florian Ristea a fost invitat să se ocupe în continuare de departamentul Școala de Sabat și Activități laice, pastorul Dragoș Mușat a fost propus să se ocupe de departamentul Comunicare și Relații publice, pastorul Marius Andrei a fost chemat să slujească în cadrul departamentelor Familie și Asociația Pastorală, pastorul Romică Sârbu a fost propus la departamentul Educație, Spiritul Profetic și Capelanie, pastorul Lorand Balla, la departamentele Publicații și Grupuri Etnice, iar pastorul Gelu Poenariu a fost propus la departamentul Tineret și Slujirea Copiilor.

Adunarea generală a votat întreaga listă a noilor slujbași, urmând ca ei să își înceapă activitatea imediat ce primesc învestirea bisericii.

Recunoscător pentru călăuzirea lui Dumnezeu, pastorul Ștefan Tomoiagă, președintele Adunării generale, a mulțumit la final celor prezenți și a declarat închise lucrările celei de-a XIX-a Sesiuni a Adunării Generale Elective. A fost o sesiune care ne-a reamintit tuturor că suntem o mare familie, cu mulți frați aproape, dar și cu mult mai mulți departe, în târgurile și piețele acestei lumi, pe care trebuie să îi căutăm împreună și să-i chemăm să guste din frumusețea acestui loc pe care noi îl numim biserică. Un loc în care îi așteaptă Isus, cel mai mare așteptător, pentru că vrea să ne conducă pe toți, împreună, în casa Sa din ceruri, locul unde ne-am dat întâlnire pentru Marea Adunare din fața tronului lui Dumnezeu. ■

Adrian Neagu este director editorial, Editura Viață și Sănătate.

CA_iunie_2019.indd 6 5/23/2019 11:21:08 AM

CELE DOUĂ FELURI DE CUNOAȘTERE A LUI DUMNEZEU

VALOAREA OMULUI
EMILIAN NICULESCU

VALOAREA OMULUI ESTE ESTIMATĂ ÎN CONFORMITATE CU CAPACITATEA INIMII DE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU. ACEASTĂ CUNOAȘTERE ESTE IZVORUL DIN CARE CURG TOATE PUTERILE.

Cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă fundamentală a cărei importanță majoră este evidențiată atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

„Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!" (Osea 6:3)

„Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință." (Osea 4:6)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17:3)

Ellen White subliniază prioritatea absolută și importanța acestei cunoașteri: „Caută mai întâi să-L cunoști pe Dumnezeu înainte de orice altceva." (*GH,* 1 august 1898)

Dar există două abordări diferite, ambele având scopul de a-L cunoaște pe Dumnezeu:

1. ***Abordarea ontologică*** este cea legată de existență, de ființă, prin care se urmărește cunoașterea naturii Persoanelor Trinității, raporturile dintre ele. În cadrul acestei abordări, se caută elucidarea întrebărilor referitoare la veșnicia spre trecut a Domnului Isus Hristos, la natura Sa umană sau personalitatea Duhului Sfânt etc.
2. O altă abordare este ***abordarea axiologică***, ce urmărește cunoașterea valorilor, și mai ales a celor etice, evidențiate de Persoanele Trinității. Axiologia este teoria valorilor de diferite feluri: etice, religioase etc.

Ambele abordări înseamnă utilizarea posibilităților mărginite ale omului în încercarea de a sonda, de a înțelege infinitul, absolutul, pe temeiul datelor oferite de Revelație, folosind sursele autorizate: mai întâi Biblia, iar apoi Spiritul Profetic. Dar, în timp ce abordarea axiologică se confruntă cu infinitul mai mult sub aspect cantitativ, abordarea ontologică se confruntă atât cu infinitul cantitativ, cât și cu insondabilul sistemic. Prima se aseamănă cu sondarea unui ocean, a doua, cu sondarea unui univers multidimensional.

Abordarea ontologică întâmpină dificultăți uriașe prin faptul că chiar și cunoașterea propriei naturi a omului nu îi este accesibilă. Cibernetica arată că omul nu poate dobândi o cunoaștere a unui sistem de același nivel de complexitate cu al lui, doar a unui sistem de complexitate inferioară lui. De exemplu, noi putem vedea tot ce se întâmplă pe o coală de hârtie (o lume bidimensională). „Nimeni" și nimic nu poate fi ascuns omului într-o lume bidimensională. Dar nu tot așa este în lumea tridimensională. Ca atare, cum am putea cunoaște natura Domnului Isus, chiar dacă este vorba doar de natura Sa umană?

Iată ce scria Erich Fromm în anii '70 din secolul XX, dovedind cele de mai sus: „Este adevărat că cunoașterea omului de către noi este încă atât de rudimentară încât nu putem să-l definim corect pe plan psihologic. «Știința despre om» trebuie să ajungă la elaborarea unei descrieri precise a ceea ce trebuie să înțelegem prin *natura umană*. Adeseori s-a corelat această denumire cu una sau alta din numeroasele ei manifestări." (*Texte alese,* p. 53)

Așa se explică de ce discuțiile despre natura Domnului Isus în creștinism, începute în primele secole, nu contenesc nici azi. Și nici în istoria adventismului nu stăm prea bine în această privință.

Este adevărat că Biblia oferă informații atât de natură ontologică, precum și de natură axiologică. Desigur, nu se poate vorbi de o linie de demarcație distinctă, de un zid chinezesc între cele două domenii de cunoaștere oferite de revelația divină. Totuși diferențele sunt evidente atât în privința datelor oferite, cât și în privința accentuării diferite a importanței lor.

De pildă, din punct de vedere ontologic, Biblia ne oferă puține date despre Trinitate, iar acestea sunt dispersate în toate cărțile inspirate. De cele mai multe ori, sunt referințe indirecte și, ca atare, este evidentă dificultatea de a se ajunge la concluzii exacte, corecte. Dificultatea constă și în faptul că limbajul biblic este adeseori figurat. De aici apare riscul ca unele elemente stilistice să fie interpretate greșit, cum ar fi de pildă unele metafore. Apoi trebuie să recunoaștem că abordarea ontologică este un apanaj al experților, deoarece presupune o cunoaștere foarte exactă a limbilor originale în care a fost scrisă Biblia, respectiv limbile ebraică și greacă, o cunoaștere

CA_iunie_2019.indd 7 5/23/2019 11:21:09 AM

a semnificației unor anumiți termeni în vremea în care s-a scris textul. De exemplu, monoteismul biblic conținut în *Shema* (Deuteronomul 6:4) sau înțelesul termenului grecesc de *monogenes* („unicul"). Doar metoda utilizării unui dicționar nu este suficientă.

Pentru noi, ca adventiști care dispunem de darul Spiritului Profetic, este necesară și o cunoaștere a tuturor citatelor care pot oferi anumite explicații, clarificări, precizări în această privință.

În schimb, pentru abordarea axiologică a cunoașterii lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi oferă mult mai multe date. În această privință constatăm că Dumnezeu este dispus să-Și dezvăluie „toată slava Sa", „toată frumusețea Sa" (Exodul 33:17,18), iar acestea, „slava" și „frumusețea", sunt preponderent și aproape exclusiv de natură etică: fața Lui rămâne ascunsă omului, dar caracterul Său este prezentat în toată măreția sa.

Ilustrație

Pentru a înțelege importanța, dar și distincția dintre cele două abordări ale cunoașterii lui Dumnezeu, voi folosi următoarea ilustrație. Într-o școală predă un profesor de matematică, renumit atât pentru profesionalismul său, cât și pentru calitățile sale morale. El dorește ca elevii săi să asimileze cât mai bine aceste cunoștințe și să le fie cât mai utile. Orele sale sunt o adevărată delectare. Elevii îl urmăresc cu plăcere și obțin rezultate foarte bune. Dar la un moment dat, un părinte al unui elev pune problema că ar trebui să se cunoască mai întâi CV-ul său, datele personale ale profesorului: unde s-a născut, ce fel de elev a fost, ce studii are la bază, ce universitate a urmat ș.a.m.d. Este important de știut sau nu? Da, este important, dar aceasta mai mult pentru instituția care l-a angajat, pentru școala unde predă. Fără un dosar complet și corect, profesorul nu are dreptul să predea matematică. Dar aceste date nu sunt atât de importante pentru cursanți. Pentru ei, mai important este bagajul valoros de cunoștințe pe care le predă. Dar părintele insistă ca de aici înainte la orele de matematică să se predea în primul rând datele din dosarul personal al profesorului, pentru ca elevii să obțină cele mai bune rezultate. Dosarul personal reprezintă abordarea ontologică. Materialul predat reprezintă abordarea axiologică.

În acest context este interesant și util să menționăm cele cinci momente esențiale ale Revelării lui Dumnezeu față de poporul Israel, adică „poporul și biserica lui Dumnezeu" din Vechiul Testament. Descoperim o impresionantă revelație gradată: pe măsură ce Dumnezeu coboară spre om pe aceste cinci „trepte" din Cer până în mormânt, frumusețea Sa morală este tot mai evidentă, tot mai fascinantă.

Primul mesaj al lui Dumnezeu către Israel: „Eu sunt"

„Domnul a zis: «Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor." (Exodul 3:7-8)

Primul mesaj pentru poporul Israel, în urma primei revelații doar față de Moise, este dominant de caracterul axiologic. Să notăm succesiunea verbelor: „am văzut asuprirea"... „am auzit strigătele"... „îi cunosc durerile"... „M-am pogorât ca să-l izbăvesc". Chiar dacă Numele prin care Se identifică Dumnezeu cu acea ocazie a fost: „Eu sunt", cu o oarecare nuanță ontologică, ceea ce trebuia să știe poporul este o atitudine participativă, plină de compasiune, care vrea să intervină salvator în soarta poporului Său.

A doua revelație: „Eu sunt al tău..."

Următoarea revelație are loc la Muntele Sinai și este o continuare a prezentării anterioare „Eu sunt", cu completarea mișcătoare: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău" (Exodul 20:2). Să observăm că aici accentul nu cade pe existența lui Dumnezeu, ci pe dăruirea Sa față de om. Iar aceasta se face într-un cadru atât de solemn: enunțul Decalogului, darea Legii. Dăruirea Sa față de om are pentru Dumnezeu valoare de lege. Enunțarea Decalogului, de asemenea, are valoare axiologică: statuează principiile de viețuire ale omului în relația sa față de Dumnezeu și față de semeni.

A treia revelație: „toată frumusețea" (Exodul 33:17,18; 34:1-7)

Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu, iar El îi promite să-i arate „toată frumusețea Sa". De fapt este o fascinantă prezentare a valorilor etice ale lui Dumnezeu în raportarea față de om. Este tot o prezentare exclusiv de natură axiologică. Prin faptul că Moise o cuprinde în raportul Exodului, ea devine accesibilă întregului popor.

A patra revelație: nașterea Domnului Isus

Nașterea lui Isus în Betleem a însemnat întruparea Creatorului în corp omenesc, și astfel Fiul lui Dumnezeu a devenit fratele omului. Unul din obiectivele majore a fost cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum reiese din episodul din Ioan 14:

„«Doamne!», i-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns». Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.»"

Și din acest pasaj biblic este evident caracterul axiologic, adică al caracterului moral al prezentării lui Dumnezeu Tatăl, în întreaga activitate a Domnului Isus.

A cincea revelație: răstignirea Domnului Isus

Această revelație este cea mai copleșitoare. „Toată slava", „toată frumusețea Sa", dezvăluită pe muntele Sinai în limba ebraică unui singur om (Moise), este prezentată

CA_iunie_2019.indd 8 5/23/2019 11:21:09 AM

pe cruce în toate limbile și pentru tot Universul. Dar și aceasta este tot o prezentare axiologică.

Toate aceste cinci evenimente majore ale Revelației vizează abordarea de natură axiologică a cunoașterii de Dumnezeu, ceea ce arată de fapt pe ce fel de cunoaștere se pune accentul. În Ieremia 9:23,24 se arată fără echivoc ce fel de cunoaștere (dintre cele două tipuri) așteaptă Dumnezeu din partea omului:

„Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu», zice Domnul."

Mila, judecata și dreptatea sunt de fapt o comprimare a pasajului din Exodul 34:6,7: prima parte a prezentării virtuților harului divin este „mila"; a doua parte („nu socotește pe cel vinovat...") subînțelege o evaluare, o judecată divină; iar a treia parte, partea finală, arată „dreptatea" lui Dumnezeu ca urmare a evaluării, a judecății. „Mila", „judecata" și „dreptatea" sunt de fapt etapele succesive ale felului în care Dumnezeu Se raportează față de om, față de popoare și față de lume. În cazul împăratului Belșațar sunt atât de evidente aceste etape succesive. *Mene, mene* – numărarea succesivă a zilelor este un fel de autoverificare a lui Dumnezeu dacă lui Belșațar i-a dat timp de har suficient. Apoi *techel*, cântărirea, este echivalentul judecății divine. În final, *upfarsin* (împărțit) a însemnat executarea sentinței dreptății divine. Cele trei etape se pot vedea în istoria popoarelor și sunt vizibile și în privința felului în care Dumnezeu Se raportează față de planeta Pământ.

În cartea prorocului Ieremia mai aflăm ceva interesant: dacă abordarea ontologică este mai mult un exercițiu al minții, abordarea axiologică este o abordare care aparține preponderent inimii:

„Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi." (Ieremia 29:12-14)

Spiritul Profetic subliniază același adevăr: „Valoarea omului este estimată în conformitate cu capacitatea inimii de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Această cunoaștere este izvorul din care curg toate puterile." (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 354, în orig.)

Istoria arată că, în timp ce abordarea ontologică a dezbinat creștinismul chiar din primele secole, de la Conciliul de la Niceea (anul 325), revelațiile de natură axiologică ale Bibliei au produs bucurie generală și consternare în întreaga lume:

„Tot așa, pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui, împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră." (Isaia 52:15) ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

CA_iunie_2019.indd 9 5/23/2019 11:21:10 AM

UN SFÂNT ÎN SENATUL ROMAN

Pentru turistul interesat de vestigiile Romei antice, locurile cele mai interesante sunt Colosseumul și Forul roman. Clădirile rămase în picioare din această zonă, coloanele de granit, sau pe alocuri chiar ruinele poartă istorii ascunse, știute doar de cei care au trăit în aceste locuri. Între monumentele cele mai importante se află Curia Julia, sala antică a Senatului roman. Numită și *Secretarium Senatus,* a fost ridicată de Cesar Augustus în anul 29 î.Hr., lângă Forul lui Cesar, aproape de arcul lui Septimiu Sever și la circa 50 de metri de închisoarea Mamertini, cu rolul de tribunal special pentru senatori. În fața clădirii era *Miliarium aureo*, adica „piatra miliare aurea – kilometrul zero", unde se întâlneau „toate drumurile care duc la Roma" și *Umbilicus urbis*, centrul imperiului. Aici, senatorii jurau pe Altarul Victoriei și decideau soarta imperiului, aici erau judecați tribunii și senatorii și tot aici Iuliu Cezar a fost înjunghiat cu 23 de lovituri de pumnal, după numărul conjuraților prezenți în acel moment în senat, între ei fiind și Brutus.

În urma jafurilor popoarelor barbare, zona Forumului și chiar clădirea Senatului au intrat în decadență și papa Onoriu I (625–638) a transformat edificiul în Biserica *S. Adriani in Tribus Fatis*[1], sau *in Tribus e Juxta Asylum*[2]. A fost decorată cu fresce bizantine și i s-a pus un clopot.

Papa Adrian I (772–795) a depus în capelă relicvele Sfântului Adrian din Nicomedia, a cărui legendă lasă și astăzi loc la multe discuții. Istoria sfinților spune că Adrian era un soldat roman căsătorit cu Natalia, care era creștină. La îndemnul soției și văzând statornicia creștinilor, a decis să fie și el creștin, drept pentru care a fost persecutat[3], i-a fost tăiat brațul drept, care a fost ascuns de soția lui. Corpul aruncat în foc a fost recuperat și apoi înmormântat la Constantinopol[4]. Patru sute de ani mai târziu, corpul a fost identificat și a fost adus la Roma, pe vremea papei Adrian I.

În Epoca Medievală, odată cu renașterea ideii de cavalerism, a avut loc o explozie a cultului său cu o răspândire uriașă de relicve. Din Fiandra, în frumoasa abație Greenberg, unde se păstrează și astăzi relicvele lui, până la Lisabona, în Portugalia (unde este patronul oficial al orașului), și din Santiago de Compostella, în nord-vestul Spaniei, până în mănăstirea Gedenkstätten, în Belgia, sau în Italia, la Matelica, lângă Assisi, peste tot sunt relicve... Și cel mai ciudat este că marea majoritate a abațiilor pretind că au mâna dreaptă a sfântului.

Deși biserica a afirmat că relicvele au fost aduse la Roma[5] în jurul anului 780, totuși scriitorii bisericești spun că trupul lui și al soției sale, Natalia, au fost duse în anul 1110 de la Constantinopol la mănăstirea Gedenkstätten, în Belgia.

FORUMUL ROMAN

CA_iunie_2019.indd 10 5/23/2019 11:21:13 AM

CURIA JULIA

O sută de ani mai târziu, regele Ottone IV di Brunswick[6] găsește din nou la Constantinopol relicva brațului, pe care o duce în abația din Greensberg. Știm de asemenea că papa Urbano al VIII-lea, în anul 1625, a dăruit Bisericii Santa Maria, din Matelica, Italia, prețioasa relicvă a „brațului drept al martirului"[7], care este purtată și astăzi în procesiune în data de 16 septembrie. La numai un an după aceea (1626), un negustor pios a dăruit Bisericii Sfânta Ecaterina și Adrian o relicvă aparținând martirului din Nicomedia, pe care ar fi luat-o de la Veneția. Relicvele se mai găsesc și în biserica parohială din St. Gertraud (Würzburg)[8] și Biserica San Marco, ex dominicană, unde în anul 1806 a fost construit un sanctuar în care a fost pus „corpul sfânt"[9].

Confuzia creată de numărul mare de „mâini drepte" răspândite prin Europa este și mai mare când descoperim că vechiul *Martirologio Romano,* aprobat de papa Gregorio al XIII-lea în anul 1584, vorbește de un al doilea Adrian, amintit de Eusebiu de Cesareea în *Istoria bisericească*, fost martir în Cesareea și înmormântat la periferia Bizanțului, în Argiroupoli, apoi pomenit de biserică pe 4 martie. În tentativa de a găsi o soluție, noul *Martirologio Romano* a șters această sărbătoare. Nu a șters însă și confuzia.

Confuzie totală

Încreștinarea Senatului roman nu a avut succesul sperat. Biserica Sfântului Adrian din Forul roman a avut un rol important doar pentru o perioadă relativ scurtă, fiind considerată etapă obligatorie de pelerinaj. Cu ocazia Sărbătorii Înălțării, din 15 august, statuia *Salvatorului* (cu referire la Isus) era purtată din San Giovanni din Lateran și se făcea spălarea picioarelor acestei statui[10]. În Muzeul din Lateran există o coloană care era folosită pentru procesele de excomunicare a acelora care îndrăzneau să vorbească de „rădăcina" păgână a acestei biserici. Dar toate acestea s-au pierdut după moartea papei Adrian, întrucât oamenii au neglijat-o și abandonat-o până în anul 1590. Atunci papa Sito al V-lea a dat-o în grija negustorilor spanioli, care au transformat-o în centru pentru arte și meserii, la care mai târziu, în 1711, s-a adăugat și centrul afacerilor cu tutun. Obiectele creștine au fost transferate în Biserica Maria Maggiore și Lateran. Porțile originale de bronz au fost mutate de papa Alexandro al VII-lea în San Giovanni din Lateran, iar în locul lor Francesco Borromini a făcut o copie care a rămas până astăzi. Cu toate acestea, Curia Julia a rămas cu statutul de biserică până în anul 1930, când a fost readusă la statutul ei original de senat. Cât privește mâinile Sfântului Adrian, ele sunt încă răspândite prin Europa și fiecare consideră că are adevăratul „braț drept" al „adevăratului sfânt" Adrian. ■

VESTIGII SI RELICVE
BENIAMIN LUPU

MÂINILE SFÂNTULUI ADRIAN SUNT ÎNCĂ RĂSPÂNDITE PRIN EUROPA ȘI FIECARE CONSIDERĂ CĂ ARE ADEVĂRATUL „BRAȚ DREPT" AL „ADEVĂRATULUI SFÂNT" ADRIAN.

Dr. **Benone Lupu** este pastor în Roma, Italia.

[1] Numită *in Tribus foris,* vezi: Gaetano Moroni Romano, *Dizionario di erudizione storico-ecclesiastica*, Veneția, 1844, vol. XXV, p. 11.

[2] Claudio Redina, *Le chiese di Roma,* Roma, 2000, p. 13. *Martirologio Romano* spune: „A Roma... in suo onore il papa Onorio I trasformò in chiesa la curia del Senato Romano" (*La Roma în onoarea lui papa Onoriu a transformat curia Senatului roman în biserică*). *Martirologio Romano,* CEI, Roma, 2004, p. 706.

[3] Pe vremea lui Maximilian, spune Jacopo da Varagine, *Leggenda aurea*, Libreria Editrice Fiorentina, 1998, Florența, vol. II, p. 56. Alții afirmă pe vremea lui Diocleția n.

[4] Ercolano Marini, *S. Adriano martire, protettore di Matelica:* traduzione degli atti del suo martirio, descritti dal Surio e brevi cenni storici del suo culto, Castelplanio, 1921, p. 34.

[5] Vechiul *Martirologio Romano* indică data de 8 septembrie pentru transportul relicvei la Roma.

[6] Regele Germaniei și al Sfântului Imperiu Roman, din anul 1209 până în anul 1218.

[7] Matteo Parrini, *Vita e origini del culto di S. Adriano, martire di Nicomedia* (Questioni matelicesi di storia e di letteratura; 2) Matelica, 1999. p. 23.

[8] Sabine Schmolinksy: *Maria Magdalena oder Katharina als Patrozinien von Dominikanerinnenklöstern* und Klaus-Bernward Springer: *Paulus, Maria, Johannes, Maria Magdalena und Katharina von Alexandrien. Vorbilder für Komtemplation und Apostolat.* In: Sabine von Heusinger, Elias H. Füllenbach, Walter Senner, Klaus-Bernward Springer (Hrsg.): *Die deutschen Dominikaner und Dominikanerinnen im Mittelalter*, Berlin-Boston, 2016, pp. 429-443.

[9] J. Wolfgang Weib, *Die katholische Kirche im 19. Jahrhundert.* In: Ulrich Wagner (Hrsg.): *Geschichte der Stadt Würzburg.* 4 Bände, Band I-III/2, Theiss, Stuttgart 2001–2007; III/1–2: *Vom Übergang an Bayern bis zum 21. Jahrhundert,* 2007, pp. 430–449.

[10] M. Pautrier, *I Santi delle Chiese medievali di Roma (IV/XIV secolo),* Roma, 2013, p. 18.

CA_iunie_2019.indd 11 5/23/2019 11:21:13 AM

ION TOMA

Prof. univ. dr. Ion Toma s-a născut la 24 decembrie 1947, în localitatea Vârvor din județul Dolj, în familia lui Ștefan și a Floarei, ca cel de-al doilea copil dintre cei trei frați, între Vasile și Aurel.

În perioada 1954–1961 a urmat gimnaziul la Școala generală din comuna Vârvor, apoi, în perioada 1961–1965, liceul, la Colegiul Nicolae Bălcescu din Craiova. În perioada 1966–1971 a urmat studiile universitare la Universitatea din Craiova, specializarea Limba și literatura română–limba și literatura italiană, apoi pe cele doctorale în filologie, la Institutul de Fonetică și Dialectologie din București, în perioada 1973–1980, finalizate cu teza *Arii și structuri în toponimia Olteniei.*

La absolvirea facultății, în 1971, a fost repartizat ca cercetător științific stagiar la Centrul de Cercetări al Academiei Române din Craiova și, ulterior, atestat, prin concurs, în 1974, ca cercetător științific titular. În paralel a desfășurat activități didactice la Facultatea de Filologie a Universității din Craiova.

În anul 1976 a devenit asistent universitar titular în cadrul Universității din Craiova, apoi lector (1990), conferențiar (1991) și profesor universitar (1994).

A fost *visiting professor* (1994–1995) la Universitatea din Skopje (Republica Macedonia) și a desfășurat activități didactice și la Universitatea București (1991–2000), la Academia de Poliție din București (1997–2000) și la Universitatea Spiru Haret.

În anul 2005 a devenit conducător de doctorat în domeniul filologiei, specialitatea Limba și literatura română, în cadrul Universității din Craiova.

În paralel cu activitatea didactică a desfășurat și activități manageriale în cadrul organizațiilor studențești, în Ministerul Învățământului și în diferite instituții de învățământ superior – prodecan în cadrul Facultății de Limbi și Literaturi Străine a Academiei de Poliție București (1996–1997) și decan al Facultății de Limba și Literatura Română din cadrul Universității Spiru Haret din București (1997–2007).

Începând din anul 2007 până în anul 2016 a fost rector al Institutului Teologic Adventist din Cernica.

A desfășurat o activitate științifică bogată, fiind un specialist recunoscut în domeniul filologiei – a publicat 18 cărți, peste 85 de studii și recenzii, alături de un număr impresionant de cărți și articole cu caracter de informare culturală generală. A participat la numeroase conferințe și simpozioane științifice și a fost membru al unor organizații profesionale și comitete redacționale de specialitate.

Activitatea științifică a fost încununată de premiile oferite de către Academia Română pentru lucrările *Enciclopedia limbilor romanice* și *Dicționarul Toponimic al României. Oltenia*.

În anul 1974 s-a căsătorit cu Adriana și au avut împreună doi copii, Andrei și Maria, care i-au dăruit patru nepoți: Ștefan, Tudor, Teodora și Sophia.

Dincolo de ani și realizări, pentru personalul academic și administrativ din cadrul Institutului Teologic Adventist și al Universității Adventus și pentru studenții pe care i-a îndrumat a fost un OM adevărat, un specialist și un creștin autentic, de la care am avut de multe ori de învățat. Am simțit întotdeauna că educația, în spiritul valorilor creștine, dobândită în familie, a lăsat o puternică amprentă asupra personalității sale. De altfel, în data de 8 octombrie 2017, în spiritul aceloraşi valori pe care le-a văzut ilustrate în viața părinților săi, a fost botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în comunitatea Învingători (București).

Ne-a fost alături cu distincție și discreție și numele domniei sale va rămâne legat de cel al istoriei și evoluției Universității Adventus. Realizările de care ne bucurăm astăzi ca universitate acreditată i se datorează în bună măsură.

Ne doare despărțirea de cel care ne-a fost rector, profesor și coleg și ne rugăm să fim și noi prezenți atunci când Dumnezeu îl va trezi în dimineața învierii.

A consemnat conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**, rector, Universitatea Adventus, Cernica, România.

GHEORGHE RESTEȘAN

Ancorat în Hristos și cu speranța învierii în suflet, după o călătorie de 88 de ani pe cărarea vieții, pastorul Gheorghe Resteșan a adormit în Domnul în data de 26 aprilie 2019.

S-a născut în localitatea Geaca, județul Cluj, la 1 ianuarie 1931, fiind al treilea născut într-o familie cu șapte copii. Tatăl, întors bolnav de pe front, a decedat. Orfan fiind, greutățile vieții l-au călit de mic pentru slujire. Evanghelia veșnică i-a încălzit inima și, pe 26 iunie 1948, prin botez, a încheiat legământul cu Hristos, pe care L-a slujit până la sfârșitul vieții sale.

Domnul i-a oferit ca soție pe Ibolya Szilágyi, alături de care timp de 63 de ani a împărtășit atât bucuriile, cât și grijile vieții. După decesul la numai trei zile de viață a

CA_iunie_2019.indd 12 5/23/2019 11:21:14 AM

primului lor copil, Daniel, Dumnezeu i-a binecuvântat cu Gyöngyvér-Natalia și Francisc-Tiberiu, cărora le-au oferit dragoste și grijă părintească, crescându-i în perspectiva mântuirii.

După terminarea studiilor în domeniul contabilității, a lucrat peste zece ani în calitate de contabil în întreprinderi de stat, perioadă în care Domnul l-a pregătit pentru „misiune". Absolvind Seminarul Teologic Adventist, în anul 1967 a primit chemarea, prin Conferința Cluj, ca să-și pună în slujba lui Dumnezeu tot potențialul și înzestrarea primită. Din dragoste pentru Dumnezeu a slujit cu conștiinciozitate biserica în calitate de pastor de district, contabil și, timp de 12 ani, ca trezorier al Conferinței Cluj. A purtat poverile frățietății prin păstorirea bisericilor locale, dar în acele vremuri de restriște, cu pragmatism și pricepere, s-a implicat și în achiziții de proprietăți, construcții de case de rugăciune. A instruit trezorieri tineri și a contribuit la formarea de pastori începători. Mi-a fost pastor girant cinci ani de zile în județul Bihor. Cu dragoste părintească și competență a contribuit la formarea mea ca slujitor al Evangheliei.

Împreună cu soția au oferit găzduire pentru cei veniți la Cluj cu probleme medicale și i-au ajutat pe aceștia să ajungă la medici specialiști pentru tratament. Cei care i-au cunoscut nu vor uita ospitalitatea și grija manifestate. În anul 1996 a fost trecut în rezervă, dar în realitate până la sfârșitul vieții a rămas la dispoziția Domnului, a bisericii și a semenilor pentru slujire.

Pe 2 mai 2019, în cimitirul Házsongárdi din Cluj, în jurul catafalcului său se aflau soția și familia îndurerată, susținuți de rude, reprezentanți ai Conferinței, colegi pastori, prieteni, cunoscuți, cât și membrii din diferite comunități.

Ne-am despărțit de pastorul Gheorghe Resteșan în nestrămutata speranță a revenirii lui Isus și a împlinirii făgăduinței Sale: „Întristarea voastră se va preface în bucurie. Acum sunteți plini de întristare, dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră." (Ioan 16:20,22)

A consemnat **Szász Ernest**, pastor, Conferința Transilvania de Sud.

VIOARA CAZAN

Vioara Cazan s-a născut în Covăsînț, jud. Arad, la 12 martie 1927, fiind primul copil al familiei Zenobia și Nicolae Rumânar.

Școala primară și gimnazială a urmat-o în comuna natală. A avut o copilărie fericită, alături de sora sa

ȘI AM AUZIT UN GLAS DIN CER, CARE ZICEA: „SCRIE: FERICE DE ACUM ÎNCOLO DE MORȚII, CARE MOR ÎN DOMNUL!" „DA", ZICE DUHUL; „EI SE VOR ODIHNI DE OSTENELILE LOR, CĂCI FAPTELE LOR ÎI URMEAZĂ!" (APOCALIPSA 14:13)

mai mică, Elvira, dar anii adolescenței au fost umbriți de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. După încetarea războiului, în perioada 1945–1947, dornică să aprofundeze învățăturile Bibliei și să urmeze o viață de credință, Vioara a frecventat cursurile Institutului Biblic Adventist de la Brașov – Stupini, fiind colegă cu Petre V. Cazan, Gligor Deac, Traian Maur, Petru Secui, pastori care mai târziu au avut funcții de răspundere în lucrarea adventă. La nouăsprezece ani, în iunie 1946, a intrat în apa botezului, pecetluind pentru tot restul vieții legătura sa cu Tatăl ceresc. Evenimentul a fost oficiat de pastorul profesor Gheorghe Proksch.

Tot la Stupini avea să se înfiripe legătura caldă a iubirii cu cel care îi va deveni soț, pastorul Petre V. Cazan. Vioara și Petre vor încheia legământul căsătoriei la 12 septembrie 1948, întemeind un cămin fericit în care, într-o atmosferă de iubire și bună înțelegere, își vor crește cele trei fiice: Livia, Doina și Aurora. Încă de la început, Vioara Cazan a conștientizat responsabilitatea misiunii sale ca soție de pastor. Pe tot parcursul vieții și-a susținut soțul în lucrarea sfântă la care a fost chemat: pastor în Maramureș și apoi consilier în Conferința Transilvania de Nord.

Vioara Cazan a cântat mulți ani în corul comunității Cluj, alături de fiicele sale, și s-a implicat cu dăruire în activitatea Cercului de binefacere „Tabita". Casa lor a fost mereu deschisă pentru surorile și frații veniți să-și caute sănătatea în spitalele din Cluj-Napoca. În dorința de a aduce alinare și speranță celor aflați pe patul de suferință, s-a implicat în mod deosebit în lucrarea de vizitare a bolnavilor.

Ca urmare a unor probleme severe de sănătate, ultimii ani de viață i-a petrecut la Căminul Theodora din Cluj-Napoca, unde a beneficiat de îngrijirea competentă, plină de abnegație a doctorului Szentágotai Loránt și a personalului medical pe care-l coordonează.

Vioara Cazan s-a stins din viață în seara zilei de 18 martie 2019, la venerabila vârstă de 92 de ani. A fost înmormântată în ziua de 21 martie 2019, la Cluj-Napoca. Cuvântul de îmbărbătare a fost rostit de pastorii Iosif Pașca, președintele Conferinței Transilvania de Nord, Doru Parascineț, directorul Departamentului Tineret al Conferinței Transilvania de Nord, și Beniamin Anca, pastorul comunității „Speranța" din Cluj-Napoca. Dragostea ei pentru Dumnezeu, precum și viața dedicată bisericii și familiei vor rămâne în amintirea noastră ca un model de iubire, credință și consacrare.

A consemnat **Doina Cazan Pascu**, fiică.

CA_iunie_2019.indd 13 5/23/2019 11:21:15 AM

SEMNIFICAȚIA PROCEDEULUI LITERAR AL REVELAȚIEI

Exemplele prezentate în studiile anterioare documentează interesul literaților biblici atât pentru formă, cât și pentru substanță în transmiterea mesajului. Procedeul literar al revelației reprezintă unul din multele procedee literare care compun estetica textului sacru. Procedeul este construit prin enumerarea a trei elemente, urmate de un al patrulea, cel din urmă reprezentând punctul culminant al discursului. Acesta poate fi reprezentat prin formula $x(x+1)$, variabila x reprezentând enumerarea primelor trei elemente. În acest număr vom reflecta asupra efectelor artistice și exegetice ale întrebuințării procedeului în contextul discursurilor biblice. Vom sublinia totodată aportul tiparului la recuperarea intenției autorilor și la descifrarea mesajului lor.

Caracterul revelaționar al procedeului

O privire de ansamblu asupra exemplelor prezentate evidențiază funcția revelaționară a procedeului. Cu alte cuvinte, prezența acestuia, cu sau fără indicii formale, într-un discurs narativ, are misiunea de a pregăti cititorul pentru o descoperire. De cele mai multe ori, textura acestei descoperiri implică dezvăluiri profetice care aparțin în exclusivitate domeniului de cunoaștere al lui Dumnezeu. Informațiile sunt comunicate mai departe oamenilor prin agenți cerești sau mesageri pământești cărora li s-a autorizat accesul la tainele divinității, e.g. îngeri, profeți.[1]

Revelația este consemnată de fiecare dată în ultimul element al seriei de patru elemente. Un efect narativ semnificativ al prezentării descoperirii îl reprezintă înzestrarea cititorului cu un plus de cunoaștere esențială în adjudecarea intenției autorului. Autorul urmărește uneori să introducă un element de surpriză în dinamica narațiunii, contrastând natura ultimului element cu cele de dinainte. Prezența lui Ilie „la muntele lui Dumnezeu, Horeb", ilustrează acest aspect. După menționarea primelor trei fenomene naturale care au funcția de a reactualiza prezența poporului Israel în proximitatea aceluiași munte, i.e. vânt, cutremur, foc (1 Împărați 19:11-12), al patrulea element, „susurul blând și subțire", surprinde prin natura atipică a acestuia. Dacă atmosfera de altădată era întregită de glasul lui Dumnezeu, care „a clătinat atunci pământul" (Evrei 12:26), în noua situație, prezența șoaptei divine reprezintă aspectul inovativ, inedit al prezenței divine. De aici și caracterul neașteptat al revelației, profetul și cititorul fiind surprinși deopotrivă.

Progresia

Un alt efect narativ al utilizării procedeului literar al revelației este progresia. În unele discursuri, enumerarea primelor trei elemente escaladează așteptarea după dezvăluirea celui din urmă. În consecință, introducerea fiecărui element reprezintă o intensificare a acestei progresii. Dezvăluirea derapajelor cultice din Ezechiel demonstrează *par excellance* această dimensiune. De trei ori, ființa cerească precizează, după desecretizarea fiecărei abateri, că profetul „va vedea și alte urâciuni și mai mari" (Ezechiel 8:6,13,15), semnalizând în această manieră amplificarea dezvăluirilor.[2]

Punctul culminant

Gradația primelor trei elemente culminează cu enumerarea celui de-al patrulea, cel din urmă reprezentând punctul culminant al discursului. Efectul de intensificare al punctului culminant rezultă exclusiv din sensul termenilor seriei. De exemplu, episodul narativ din 1 Samuel 19:18–24 prezintă desfășurarea evenimentelor sub forma procedeului literar al revelației. Pentru prima dată, cele trei personaje principale ale cărți – Samuel, David, Saul – se regăsesc împreună. În timp ce David caută prezența lui Samuel ca fugar, Saul ajunge în prezența acestuia cu gândul de a-l lua captiv pe David. De trei ori împăratul *de facto* trimite soldați să-l captureze pe împăratul *de jure*. De fiecare dată însă, trimișii sfârșesc prin a rosti discursuri profetice. Efectul de intensificare este obținut în prezentarea celei de-a patra încercări, în care Saul însuși își asumă realizarea sarcinii. În ciuda aplombului final, Saul sfârșește prin a profetiza și el. Acest element este cu atât mai apoteotic cu cât cititorul cunoaște în prealabil că Saul își desfășoară existența sub zodia „unui duh rău care venea de la Domnul" (1 Samuel 16:14–16,23; 18:10; 19:9). Intensitatea momentului este surprinsă naratologic atât prin detalierea comportamentului lui Saul, cât și printr-o întrebare dificilă pe care autorul o adresează cititorilor pentru a fi descifrată: „Duhul lui Dumnezeu a venit și peste el și Saul și-a văzut de drum, prorocind până la sosirea lui în Naiot, lângă Rama. S-a dezbrăcat de haine și a prorocit și el înaintea lui Samuel și s-a aruncat dezbrăcat la pământ toată ziua aceea și toată noaptea. De aceea se zice: „Oare și Saul este între proroci?" (1 Samuel 19:23–24).[3]

CA_iunie_2019.indd 14 5/23/2019 11:21:15 AM

Totalitate

Combinarea primelor trei elemente cu cel de-al patrulea sugerează conceptul de întreg sau de totalitate. Acest aspect este intrinsec sensului conotativ asociat cifrei trei, o idee adânc înrădăcinată în mentalitatea colectivă a Israelului biblic. Episodul întâlnirii lui Ioas, împăratul lui Israel, cu profetul Elisei, în contextul apropierii morții celui din urmă, exemplifică această convenție (1 Împărați 13:14–20). Prin intermediul unei analogii, profetul dezvăluie intenția lui Dumnezeu de a salva pe Israel. Împăratul este rugat să ia un arc și săgeți, să încordeze și să tragă prin fereastra dinspre răsărit. Profetul explică: „Aceasta este o săgeată de izbăvire din partea Domnului, o săgeată de izbăvire împotriva sirienilor – vei bate pe sirieni la Afec până îi vei nimici" (v. 17). După oferirea codului de interpretare a analogiei, împăratul este rugat din nou să ia săgeți, să încordeze și să lovească în pământ. „Și a lovit de trei ori, apoi s-a oprit" (v. 18). Incapacitatea împăratului de a performa dincolo de convenția vremii justifică cel mai probabil reacția plină de frustrare a profetului: „Omul lui Dumnezeu s-a mâniat pe el și a zis: «Trebuia să lovești de cinci sau șase ori: atunci ai fi bătut pe sirieni până i-ai fi nimicit, acum îi vei bate numai de trei ori»" (v. 19).

Dacă sensul conotativ al cifrei trei exprimă noțiunea de limită, întreg, convenție în conștiința colectivă a vremii, depășirea acestui prag mental cu un element adițional (x+1) sugerează ideea de totalitate, întreg absolut. Această semnificație a procedeului literar al revelației constituie cel mai probabil cifrul în decodarea „limitelor" geloziei și îndurării divine din porunca a doua: „(...) căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la *al treilea și la al patrulea* neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la *al miilea* neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele" (Exodul 20:5–6). În loc de a postula că expresia „al treilea și al patrulea neam" denotă trei sau patru generații biologice succesive, sugerăm că sensul expresiei derivă din expresia paralelă „al miilea neam". Altfel spus, intenția poruncii nu este de a așeza în dezechilibru dreptatea și mila, ci mai degrabă de a comunica faptul că Dumnezeu este în egală măsură bun și drept.[4] În timp ce în desfășurarea istoriei implicarea lui Dumnezeu în a face dreptate „totală" este exprimată conform tiparului $x(x+1)$, îndurarea „totală" este exprimată prin sensul denotativ al numeralului o mie.[5]

Focalizare

Un accent special caracterizează exemplele în care ultimul element al primei serii încadrează o nouă serie de patru elemente construite potrivit procedeului literar al revelației.[6] Această configurare specială a discursului narativ are scopul de a focaliza atenția cititorului asupra elementelor cu un conținut teologic important. În consecință, un asemenea discurs conține două centre, între amândouă existând o relație funcțională complementară. De exemplu, după primele trei manifestări care reactualizează legământul de la Sinai (i.e. vânt, cutremur, foc), Ilie ia notă de prezența lui Dumnezeu în „susurul blând și subțire". Acest element încadrează o nouă serie de patru elemente, ultimul descoperind existența a „șapte mii" care au rămas fideli legământului cu Dumnezeu. Din punct de vedere funcțional, „susurul blând și subțire" constituie contextul hermeneutic pentru decodarea celor „șapte mii". În contrast cu slujirea zgomotoasă a lui Ilie, slujirea celor din urmă a reprezentat o șoaptă, „un susur blând și subțire", pasajul sugerând că ambele slujiri sunt cunoscute și apreciate de către Dumnezeu.

DISCURSURI BIBLICE
DANIEL OLARIU

Selectivitate

Procedeul literar al revelației este construit uneori potrivit principiului selectivității. În acest sens, unii autori exclud elemente care compun o parte integrantă din realitatea istorică în care se încadrează episodul. Acest aspect sugerează ideea că literații biblici au manifestat intenționalitate, condensând realitatea conform tiparului narativ $x(x+1)$. De asemenea, se poate argumenta că adaptarea realității la acest tipar nu are scopul de a diminua istoricitatea evenimentelor sau existența personajelor implicate. Dimpotrivă, procedând astfel, intenția scriitorilor este de a obține accente narative și efecte estetice precum focalizarea, totalitatea, punctul culminant și progresia.

Episodul alegerii lui David coroborează această observație (1 Samuel 16:1–13). Narațiunea se deschide cu invitația lui Samuel adresată luiIșai și fiilor lui de a participa la cină. Deși toți șapte primesc invitația, doar primii trei – Eliab, Abinadab și Șama – sunt prezentați pe nume și într-un mod mai elaborat (v. 6–9). Al optulea fiu răstoarnă previziunea profetului. Cu toate că a fost neinvitat la cină, el este al patrulea fiu introdus pe nume și, din punct de vedere narativ, prezentarea lui este cea mai elaborată. Mai mult decât atât, despre el se menționează un fapt revelator: „Duhul Domnului a venit peste David începând din ziua aceea și în cele următoare" (v. 13). Contrastul dintre David și frații săi mai mari este subliniat încă o dată în contextul luptei cu Goliat. De data aceasta, naratorul specifică faptul că întâiul născut este Eliab, al doilea Abinadab și al treilea Șama. Prin contrast, despre David se afirmă că „era cel mai tânăr" (v. 13–14). Absența menționării pe nume a celorlalți frați invitați la cină indică selectivitate. Faptul că naratorul a configurat

CA_iunie_2019.indd 15 5/23/2019 11:21:15 AM

realitatea potrivit acestui principiu nu sugerează absența istoricității, ci faptul că, pe lângă interesul de a prezenta realitatea, naratorul este interesat în egală măsură de estetica discursului.

Observațiile de mai sus au un scop dublu: (1) evidențiază efectele narative obținute de către literații biblici prin utilizarea procedeului literar al revelației; (2) facilitează investigarea cărții Daniel din această perspectivă. De acest aspect ne vom ocupa într-un număr viitor. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

[1] În cazul episodului Samson și Dalila, aspectul revelaționar este sugerat de descoperirea secretului puterii celui dintâi în ultima lor serie de replici. Cu toate că în aparență factorul uman este implicat în inițierea descoperirii, în realitate Samson tranzacționează o taină descoperită de „Îngerul Domnului" (Jud. 13:5; 16:17).

[2] De asemenea, introducerea cărții Iov prezintă un alt exemplu de intensificare. Iov este înștiințat progresiv cu privire la pierderile suferite ca rezultat al intervenției lui Satana. Mai întâi i se aduce la cunoștință pierderea a cinci sute de perechi de boi și a cinci sute de perechi de măgărițe, apoi a șapte mii de oi, și apoi a trei mii de cămile. În cele din urmă, i se dezvăluie pierderea a ceea ce Iov valoriza cel mai mult—copiii (Iov 1:13–22, cf. v. 2–4).

[3] Cât privește oracolul profetic rostit de Saul cu această ocazie, Ellen G. White detaliază: „Dar îngerul l-a întâmpinat pe cale, călăuzindu-l. Duhul lui Dumnezeu l-a luat sub stăpânirea Sa și, pe când își continua drumul, rostea rugăciuni către Dumnezeu, unite cu prorocii și cântări sfinte. El a prorocit despre venirea lui Mesia ca Mântuitor al omenirii (...)." *Patriarhi și profeți* (ePub, Ellen G. White Estate, 2012), 617.

[4] Același concept se regăsește cel mai probabil în descifrarea semnificației perioadei de o mie de ani din Apocalipsa 20. Discursul este impregnat cu simboluri precum „cheia adâncului", „lanț" (v. 1), „balaur", „șarpe", legarea lui Satana (v. 2) etc. Faptul că perioada de o mie de ani este menționată într-un asemenea context arată caracterul simbolic al acesteia. În consecință, accentul nu este asupra numărului în sine, „o mie", cât asupra faptului că Dumnezeu oferă sfinților răscumpărați timpul necesar, absolut pentru a investiga capacitatea lui Dumnezeu de a fi bun și drept în egală măsură.

[5] Originile tiparului x(x+1) merg înapoi până la creație. Săptămâna creațiunii este prezentată formal prin două serii a câte trei elemente fiecare, culminând cu al patrulea, odihna Sabatului:

A. Gen. 1:3–5 | Lumina	A′. v. 14–19 | Luminătorii
B. v. 6–8 | Cerul (apele de sus și apele de jos)	B′. v. 20–23 | Viețuitoarele cerului și ale mării
C. v. 9–13 | Pământul	C′. v. 24–29 | Viețuitoarele pământului
D. 2:1–3 | Ziua de odihnă	

Același ritm se regăsește mai departe în calendarul liturgic, în care ciclul de șapte ani este la rândul lui configurat din două serii a câte trei elemente fiecare, urmate de un al patrulea, anul sabatic (Deut. 14:22–29; 26:12–15; 15:1–18;). Șapte cicluri de acest fel conduceau către anul jubiliar (Lev. 25:8–55).

[6] Vezi discursurile narative „ungerea lui Saul" (1 Sam. 9:1–10:16), „fuga lui Ilie" (1 Sam. 19:1–18) și „schimbarea la față a lui Isus" (Mat. 17:1–13). Daniel Olariu, „Principii de interpretare a Apocalipsei lui Daniel: Procedeul literar al revelației (2)." CA 95.11 (2018): 14–16.

CA_iunie_2019.indd 16 5/23/2019 11:21:16 AM

CE VIN A FOLOSIT ISUS LA CINA CEA DE TAINĂ?

SIMBOLUL SÂNGELUI
GABRIEL IȘVAN

SIMBOLUL FOLOSIT DE ISUS PENTRU SÂNGELE SĂU ESTE RODUL VIȚEI, PE CARE ÎL VA CONSUMA DIN NOU CU UCENICII, ÎN ÎMPĂRĂȚIA SA, ACOLO UNDE NU MAI ESTE DEGRADARE, FERMENTARE ȘI MOARTE.

În toate cele patru pasaje[1] care descriu Cina cea de Taină, Biblia ne spune că Isus a luat paharul legământului celui nou și i-a invitat pe ucenici să-i bea conținutul. În 1 Corinteni 11:21, citim însă că la Cina Domnului unii erau beți. Așadar, ce fel de vin a folosit?

Este uimitor că în toate referirile Scripturii la Cina cea de Taină, niciodată nu este folosit cuvântul „vin", ci doar „paharul" și „rodul viței". Acest lucru nu poate fi o simplă coincidență și sugerează intenția scriitorilor biblici de a nu stabili nicio legătură între conținutul paharului noului legământ și ceea ce este înțeles de obicei prin vin.

Imaginea de rod al viței se referă la sucul proaspăt din strugure; alcoolizarea înseamnă degradarea acestuia. Promisiunea lui Isus că va bea iarăși cu ucenicii din acest rod al viței în Împărăția Sa, unde nu va mai fi degradare, se armonizează mai mult cu imaginea de suc proaspăt de struguri.

Specialiști evrei concluzionează că nu se putea observa o preferință pentru vinul cu alcool, sau pentru must în oficierea ceremoniilor în afara templului,[2] inclusiv a Paștelui. În ceremoniile iudaice, putea fi folosit atât vin fără alcool, cât și vin cu alcool. Însă în lumina interdicției din Exodul 13:7, mulți iudei își curățau atent casa, inclusiv pivnițele lor, ca nu cumva ceva dospit sau fermentat din casa lor să le întineze sărbătoarea. Pe lângă acestea, Mântuitorul folosește drojdia ca simbol al răului, al vicleniei, al păcatului (Matei 16:6). Pavel folosește simbolul drojdiei pentru viața veche, păcătoasă (Corinteni 5:7-8). În armonie cu aceste versete, simbolul pentru sângele curat și sfințitor al lui Isus nu putea fi același pahar, care aduce tot felul de pofte păcătoase și ispite în viața omului, cu consecințe rușinoase (Proverbele 23:31-35).

Toate aceste elemente, la care se adaugă practica unor grupări creștine de-a lungul timpului, care la Cina Domnului storceau struguri în paharul noului legământ, atestă faptul că, după modelul lui Isus, la comemorarea morții și învierii Sale era folosit suc de struguri, ca simbol al sângelui lui Hristos.

Dar ce e cu 1 Corinteni 11:21? Corintenii includeau Cina Domnului într-o masă de părtășie pe care o transformaseră, din nefericire, în masa egoismului. Cei bogați aduceau mâncăruri alese și se grăbeau să le mănânce tot ei, îndopându-se, iar cei mai săraci nu aveau acces la niciun fel de hrană. În mustrarea sa, Pavel spune că „unul este flămând, iar altul este beat" (1 Corinteni 11:21). Ca și în Ioan 2:11, verbul grecesc *methuo,* care înseamnă „a fi plin de", poate fi tradus cu beat sau îmbuibat; dacă omul este plin de alcool, rezultatul este îmbătarea, dar dacă este plin de hrană, rezultatul este îmbuibarea. Antonimul cuvântului „flămând" este „sătul". Acest sens este susținut de numeroși cercetători biblici, inclusiv de părinți bisericești, cum ar fi Clement din Alexandria, încă din secolele II–III. Problema corintenilor nu era beția, ci egoismul și indiferența față de ceilalți frați creștini; de fapt, în 1 Corinteni 6:10, Pavel spune clar că bețivii nu vor intra în Împărăția cerurilor și îi îndeamnă pe creștini să nu stea la aceeași masă cu bețivii în 1 Corinteni 5:11.

În concluzie

Simbolul folosit de Isus pentru sângele Său este rodul viței, pe care îl va consuma din nou cu ucenicii, în Împărăția Sa, acolo unde nu mai este degradare, fermentare și moarte. Toți creștinii au privilegiul să celebreze Cina Domnului așa cum Isus a lăsat-o, prin simboluri curate, care să exprime o viață curățită de păcat și sfințită de prezența lui Dumnezeu. ■

GabrielIșvan este directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, Conferința Muntenia.

[1] Matei 26:26-29; Marcu 14:22-25; Luca 22:17-20; 1 Corinteni 11:23-26.

[2] Louis Ginzberg (1873–1941), un expert în Talmud, spune că vinul nealcoolizat a fost folosit în ceremoniile iudaice – vezi en.wikipedia.org/wiki/Louis_Ginzberg.

CA_iunie_2019.indd 17 5/23/2019 11:21:16 AM

ISTORIA VIEȚII MELE (1)

Am venit pe lume într-o zi geroasă de iarnă, pe 11 ianuarie 1926, într-un sat din Bucovina. Tatăl meu era din familia însemnată a Popeștilor, care dăduse satului gospodari de frunte, printre care se număraseră un primar și cântăreți bisericești. Părinții mei aveau deja doi copii, pe Domnica și Nicuță; cel de-al treilea, numit Gheorghe, murise la câteva luni, iar mie mi s-a dat numele lui, ca să-i aduc mamei bucurie și să ajut familia să uite de moartea lui. Și, prin harul lui Dumnezeu, cred că mi-am îndeplinit misiunea, fiindcă eu am fost primul care s-a interesat de Biserica Adventistă, și pilda mea a fost urmată pe rând de toată familia, care s-a întors astfel din moarte la viață.

Erau timpuri grele pe atunci, între cele două războaie mondiale, dar eu am avut o copilărie fericită. Îmi amintesc mai ales de un tablou frumos pe care îl aveam în casă, ce reprezenta chinurile Domnului Isus pe Golgota. Mă uitam mereu la el și plângeam, întrebând-o pe mama de ce a trebuit să sufere atât de mult Omul pictat acolo. Mama îmi spunea și ea ce știa de la biserică, dar mai multe aflam de la mătușa Nastasia, sora mai mică a mamei, care era căsătorită, dar nu avea copii și venea mereu pe la noi. Ea mergea la „pocăiți", câțiva săteni care se adunau într-o casă și pe care satul îi privea ca pe o rușine.

Tatăl meu fusese la război și ajunsese într-un spital din Austria. Pe când era internat acolo, în salonul său au venit niște misionari care le-au explicat bolnavilor că adevărata zi de odihnă era sâmbăta, ziua a șaptea. Prin urmare, tata era de acord cu mătușa Nastasia, dar spunea totuși că era o rușine ca un gospodar de frunte să meargă la „rătăciți", iar mama considera la fel.

Anii au trecut și am ajuns să împlinesc paisprezece ani. La școală erau și trei fete adventiste și un băiat. Una din fete, Paraschiva, era în clasa mea și eu o simpatizam mult. Am invitat-o să vină cu mine duminica, să privim hora din sat. Pentru copiii de vârsta mea era o distracție foarte mare să privească dansatorii și să asculte muzica. De altfel, muzica a fost unul din motivele care m-au atras în Biserica Adventistă. Ea mi-a spus că nu poate veni, dar m-a invitat la rândul ei să vin sâmbătă la „adunare". Pentru moment, m-am supărat și i-am spus că, dacă nu vine cu mine duminică, nu voi merge nici eu cu ea sâmbătă. Însă cum simpatia pentru ea era mai puternică decât supărarea, sâmbătă dimineață m-am îmbrăcat mai cu grijă și, în loc să mă îndrept spre școală, am plecat la casa mătușii Nastasia și am însoțit-o la adunare.

Adunarea era doar o cameră dintr-o casă obișnuită, nu erau icoane și nici picturi frumoase ca în biserica noastră, însă liniștea pe care am găsit-o acolo nu am uitat-o niciodată. Era atâta pace, cântările erau atât de frumoase, frații se rugau cu atâta credință, încât am hotărât chiar din ziua aceea că locul meu era acolo. Venise pastorul, un bărbat străin care se numea Kestner și care mi-a inspirat multă încredere și respect. Mătușa i-a spus că eu eram pentru prima dată acolo și că aș fi vrut să știu de ce nu se făcea cruce, de ce nu existau icoane și de ce se adună ei sâmbăta și nu duminica. Fratele Kestner m-a luat lângă el și mi-a arătat toate răspunsurile în Biblie. De atunci, n-am mai făcut cruce și nu m-am mai închinat la icoane. Sâmbăta următoare am plecat din nou la adunare, lipsind de la școală. Părinții mei știau, dar se hotărâseră să îmi ofere libertatea de a alege singur, considerându-mă destul de mare ca să înțeleg ce fac.

Luni dimineață am plecat din nou la școală. S-a întâmplat ca prima oră să fie cea de religie. A venit preotul din sat și a început cu obișnuitul

CA_iunie_2019.indd 18 5/23/2019 11:21:17 AM

„Tatăl nostru”. Toți copiii s-au închinat și au făcut cruce, dar eu am rămas nemișcat. Preotul fusese probabil informat că eu mergeam la adventiști, așa că mă observa cu atenție. Văzând că nu fac niciun gest, a întrerupt rugăciunea strigând:

– Dar tu de ce nu faci cruce?

– Pentru că așa scrie în Biblie, i-am răspuns eu.

– Afară, comunistule! a strigat el, trântindu-mi o palmă.

Era pe timpul lui Antonescu, și acuzația aceasta era cea mai gravă insultă care putea fi adusă cuiva.

Dar nu am rămas mult afară, fiindcă a chemat servitoarea, i-a spus să aducă niște grăunțe de porumb și mi-a ordonat să stau în genunchi pe ele toată ora.

A doua zi, învățătorul nostru, care era fiu de preot, auzind despre cele întâmplate și sfătuindu-se cu preotul, a promis că mă va da el pe brazdă. Așa că m-a lovit cu pumnii, cu picioarele și apoi a ordonat ca doi băieți mai mari să mă țină cu fața în jos pe o bancă, iar el să mă bată cu cureaua. Eu însă consideram că era o onoare să sufăr pentru credința mea și i-am spus că nu era nevoie să mă țină nimeni, fiindcă stăteam eu singur.

– Ce s-a întâmplat cu tine, băiete? m-a întrebat tata când am ajuns acasă.

I-am povestit, iar el a plecat imediat la primar. A venit primarul, a venit șeful de post și a venit și pastorul Kestner a doua zi la școală. Am dat o declarație din care să reiasă că mersesem la adventiști de bunăvoie și că nu mă influențase nimeni. De atunci, nu am mai avut probleme cu religia mea. Mama a venit și ea la adunare și apoi au venit și frații mei. Deși familia mamei era foarte împotrivitoare, până la urmă s-au botezat cu toții.

Timpul a trecut și războiul a ajuns pe la noi. Cum linia frontului se apropia tot mai mult de Suceava, toate localitățile din partea aceasta a râului au fost evacuate. Am luat cu noi ce puteam duce într-un car cu boi și am trecut râul Suceava, oprindu-ne la Călinești. Era primăvara când am plecat și am rămas acolo până toamna. În zona aceea nu erau adunări adventiste și unii dintre ai noștri mergeau până în județul vecin, la adunarea din Darabani. Când se întorceau, ne povesteau și nouă ce auziseră acolo și astfel ne întăream în credință. Apoi ne-am întors acasă și ne-am putut aduna din nou.

Când am împlinit 20 de ani, m-am căsătorit cu vechea mea simpatie, Paraschiva, care mi-a fost tovarășă credincioasă și iubitoare timp de 68 de ani. Am avut o fiică, Steluța, apoi am fost chemat la armată, pentru efectuarea stagiului obligatoriu, care era pe atunci de doi ani.

Ne-au dus la Ploiești și am rămas acolo două săptămâni. De acolo ne-au repartizat la o unitate din apropiere, care se afla într-o pădure de lângă Ploiești. După alte două săptămâni, timp în care am descoperit că mai aveam un coleg adventist, am ieșit la raport și am spus că suntem adventiști și nu lucrăm sâmbăta. Un plutonier ne-a spus:

– Eu am o mătușă adventistă și vă înțeleg.

Ne-a dus să fim santinele, unde sâmbăta era liberă, și așa au mai trecut două săptămâni. Însă lucrul acesta a ajuns la urechile colonelului, iar acestuia nu i-a plăcut deloc. El ne-a chemat sâmbătă la raport și a spus:

– Nu am nevoie de santinele adventiste. Treceți la treabă!

– Noi nu lucrăm sâmbăta, am spus eu, făcându-mă purtător de cuvânt, spre marea furie a colonelului.

– Dar tu de ce vorbești în numele ăstuilalt? a întrebat el. Știi că ești pasibil de închisoare pentru insubordonare? În numele legii, vă ordon să lucrați!

Fiindcă am refuzat amândoi, a chemat secretarul unității, care a făcut proces-verbal pentru insubordonare. Pedeapsa cea mai mică era de șapte ani închisoare. Ne-au luat Bibliile și ne-au dus la arest. Am stat acolo de sâmbătă la amiază până luni dimineața, fără să primim nimic de mâncare. Dumnezeu S-a îngrijit însă de noi și câțiva camarazi care ne cunoșteau ne-au aruncat printre gratii câte ceva de mâncare. Era vorba că vom pleca la Brașov, la tribunalul militar. Însă luni dimineața a venit un nou ordin: jumătate din unitate pleacă la Timișoara, restul rămân aici. Colonelul a coborât la noi, m-a luat de piept și mi-a spus:

– Pleacă, să nu te am pe conștiință. Vei găsi tu ac de cojocul tău la Timișoara. Iar tu, i-a spus el colegului meu de celulă, fiindcă ai ascultat de el, pleacă și tu la Timișoara!

Au adus vagoane pentru boi și ne-au îmbarcat cu direcția Timișoara, câte zece inși într-un vagon. Eu am fost numit responsabil de cei din vagonul meu. Am călătorit cu trenul acela de marfă timp de trei zile, de la Ploiești la Timișoara. Era după război, liniile erau în stare proastă, stăteam mult prin gări și toată țara era într-o situație instabilă. Aveam bidoane cu apă, pe care le umpleam noaptea prin gări, și primisem și ceva de mâncare. În cele din urmă am ajuns la destinație, într-o pădure de lângă Gătaia, la 20 de kilometri de Timișoara. Colonelul a chemat un sergent sanitar și acesta m-a luat să lucrez cu el. După puțin timp a sosit și doctorul unității, care avea gradul de căpitan. Fiindcă avea studii superioare, urma să facă doar șase luni de armată. Doctorul acesta m-a simpatizat și, auzind că eram adventist și că îmi luaseră Biblia, mi-a spus:

– O să-ți aduc eu o Biblie, dar ascunde-o.

Și astfel, spre marea mea bucurie, am putut să citesc din nou cuvântul Domnului. ■

(Continuarea în numărul următor)

Gheorghe Popescu, sat Soloneț, com. Todirești, jud. Suceava

CA_iunie_2019.indd 19 5/23/2019 11:21:17 AM

ÎNTRUPAREA LUI ISUS HRISTOS ȘI PĂCATUL, ÎN HRISTOLOGIA LUI ELLEN G. WHITE (2)

În numărul precedent al revistei am promis cititorilor că vom supune unei analize circumspecte aparenta contradicție a afirmațiilor lui Ellen White în dreptul naturii întrupate a lui Isus Hristos. După cum am văzut în partea întâi a studiului, ea afirma cu tărie că Isus cel întrupat a avut o natură umană „căzută", „păcătoasă". Oare se contrazice când afirmă în multe dintre cărțile ei, spunând că:

1. Hristos a luat natura umană „lipsită de păcat" a omului

Avem dovezi foarte întemeiate cum că, pentru Ellen White, natura umană a lui Isus Hristos a fost lipsită nu doar de păcate ale vorbirii, gândurilor sau ale faptelor, ci el era fără păcat chiar în străfundul ființei sale întrupate. Asemenea afirmații sunt următoarele: „Astfel, Cel care n-a cunoscut mânjirea păcatului (*taint of sin*) Și-a dat viața ca un binefăcător pe crucea de pe Calvar. [...] Hristos a murit nu doar ca un sacrificiu pentru noi, ci și ca exemplul nostru. În natura Sa omenească, El ni se înfățișează ca fiind complet, perfect, fără pată".[1] Isus a fost „lipsit de poluarea păcatului (*taint of sin*)".[2] El a fost „liber de orice pată a egoismului (*taint of selfishness*)".[3]

Expresia din limba engleză *taint of sin* și variantele acesteia sunt peste tot prezente în literatura ei (Spiritul Profetic). Aceste expresii se referă la natura umană a lui Isus Hristos, neîntinată de întinarea păcatului la singular.[4] Alte expresii utilizate de Ellen White pentru a caracteriza lipsa păcatului din natura umană a lui Isus sunt: „lipsa de corupție, poluare și mânjire". Hristos a fost „nealterat de corupție (*unsullied with corruption*), păcatul I-a fost străin".[5] „Isus a fost incoruptibil și nepătat".[6] Ellen White este explicită atunci când afirmă că Isus S-a născut „fără vreo mânjire a păcatului (*born without a taint of sin*) și totuși a venit în lume într-o manieră similară cu a familiei omenești".[7]

În această ultimă afirmație putem observa că pentru Ellen White există o dualitate a *deosebirii* și a *asemănării* între natura noastră umană și cea a lui Isus Hristos. Expresiile *taint of sin*, *incorruptibil*, *undefiled* („poluarea păcatului", „incoruptibil", „nemânjit") nu se referă numai la păcat ca fapte, ci ele exprimă, în primul rând, ideea de păcat ca stare lăuntrică a naturii sale întrupate. Adică, natura umană a lui Hristos nu a fost afectată de păcatul adamic – păcatul originar – în felul în care ne-a afectat pe noi, ceilalți descendenți ai lui Adam. Cu alte cuvinte, Hristos n-a fost născut în păcat, așa cum sunt oamenii la modul general, potrivit ideii din Psalmii 51:5: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea."

Ellen White face și mai explicită înțelegerea ei în dreptul deosebirii dintre natura noastră umană, moștenită de la părinții noștri prin nașterea biologică, și cea a lui Isus Hristos prin întruparea sa. O asemenea clarificare din partea ei este exprimată într-o manieră comparativ-contrastantă. Vorbind de Set, urmașul direct al lui Adam, ea spune că, pe de o parte, „Set a fost o persoană demnă care trebuia să îi ia locul lui Abel în ceea ce privește o viață de binefacere. Și totuși, el a fost un fiu al lui Adam, asemănător cu păcătosul (*sinful*) Cain, care n-a moștenit din natura lui [de la] Adam mai multă bunătate nativă decât a moștenit Cain. El [Set] a fost născut în păcat."[8]

Pe de altă parte, despre Isus, care s-a născut la patru mii de ani după Set și care „a acceptat efectele acțiunii marii legi a eredității",[9] Ellen White spune că s-a „născut fără mânjirea păcatului (*taint of sin*)".[10] Aici avem de-a face cu un contrast puternic între Set și Hristos. Unul a fost născut în păcat – și deci cu o natură păcătoasă –, iar celălalt a fost născut fără păcat, deci neavând o natură păcătoasă.

Comparând natura creștinului convertit, născut din nou, cu natura lui Hristos, Ellen White pune în evidență deosebirea radicală dintre cele două naturi:

> Satana n-a putut găsi în Fiul lui Dumnezeu nimic care l-ar fi ajutat să obțină victoria. El a ținut poruncile Tatălui Său și n-a avut în El păcat care să-l fi făcut pe Satana să triumfe, nici slăbiciune sau defect pe care [Satana] ar fi putut să le folosească în avantajul său. Dar noi suntem păcătoși prin natură.[11]

„Inimile noastre sunt rele prin natură (*naturally depraved*)";[12] noi suntem „nedemni și corupți";[13] „natura umană este decăzută (*vile*)"[14], pe când Hristos era curat și slăvit în natura sa.

Așadar, era important pentru Ellen White ca noi să vedem și să înțelegem deosebirea radicală dintre noi, oa-

CA_iunie_2019.indd 20 5/23/2019 11:21:17 AM

menii, și Hristos. „A nu vedea contrastul izbitor dintre Hristos și noi înseamnă să nu ne cunoaștem. Cel care nu simte repulsie față de sine nu poate înțelege semnificația răscumpărării" – spune Ellen White.[15] Pentru a face și mai clar ceea ce voia să accentueze, ea scrie următoarele:

> Satana găsește în inima omului (*human hearts*) un cui de care să-și agațe hainele (*some point where he can gain a foothold*), vreo dorință păcătoasă care este nutrită, în virtutea căreia ispitele sale își întețesc puterea. Dar Hristos a declarat despre Sine: „Stăpânitorul lumii acesteia vine. El n-are nimic în Mine" (Ioan 14:30b).[16]

În natura noastră moștenită de la părinți, vom fi păcătoși chiar și după convertire. Această idee este exprimată în felul următor: „Cât vom trăi, va fi nevoie să ne păzim cu fermitate sentimentele și dorințele. Există corupție lăuntrică și ispite din afară."[17] Este clar că Ellen White s-a inclus pe sine în această afirmație, deși viața ei poate fi cotată ca una care reflecta experiența convertirii. Chiar în starea de născut din nou există corupție internă, dar corupția aceasta nu este o categorie morală, ci una ontologică, aparține de ființarea noastră umană.

În concluzie, suntem nevoiți să admitem că Ellen White scoate în evidență deosebirea clară dintre natura noastră umană și cea a lui Hristos cel întrupat când ne gândim la păcat ca stare lăuntrică sau păcat la singular. Hristos n-avea păcat la singular în ființa sa întrupată, pe când orice urmaș a lui Adam are corupție internă, „om vechi", sau „fire pământească". Așadar, Isus cel întrupat n-a moștenit de la Adam, prin Maria, o natură umană în care să fi existat „om vechi", sau „fire pământească" îmbibată de porniri, plăceri, înclinații și dorințe păcătoase, egoiste, corupte și mânjite de păcatul la singular.

Tot ca o concluzie scurtă putem să ne exprimăm nedumerirea cu referire la afirmațiile aparent contradictorii ale lui Ellen White. Adică, cum se explică faptul că ea a spus că Isus din Nazaret a moștenit o natură umană păcătoasă și nepăcătoasă în același timp?

2. Cum se rezolvă contradicția dintre cele două feluri de afirmații ale Spiritului Profetic despre păcătoșenia și nepăcătoșenia naturii umane a lui Isus Hristos?

Exista o afirmație a lui Ellen White din anul 1898 în care ambele propoziții – aparent contradictorii – se află în același paragraf. Acolo se află și rezolvarea, după cum urmează:

> Luând asupra Sa natura căzută a omului, Hristos nu a participat câtuși de puțin la păcatul ei [acestei naturi]. El a fost atins de [*subject to*] infirmitățile și slăbiciunile [*infirmities and weaknesses*] de care omul este cuprins [*encompassed*], pentru ca în felul acesta să se împlinească ceea ce prorocul Isaia a spus, zicând că „El a purtat infirmitățile (Cornilescu: „suferințele") noastre, și bolile (Cornilescu: „durerile") noastre le-a luat asupra Lui". El a fost atins de simțământul infirmităților noastre și a fost ispitit în toate [domeniile, *in all points*] așa cum suntem noi. Dar totuși, El n-a „cunoscut niciun păcat" [*He knew no sin*]. [...] Noi n-ar trebui să avem îndoieli [*misgivings*] cu privire la faptul că Hristos a avut o natură umană perfect lipsită de păcat [*in regard to the perfect sinlessness of the human nature of Christ*].[18]

FIUL OMULUI ZOLTAN SZALLOS

Ea descrie mai sus natura umană căzută pe care Isus a luat-o asupra Sa ca fiind una „supusă infirmităților și slăbiciunilor" cu care omul trebuie să se confrunte. Este evident că aici și în alte enunțuri Ellen White face o distincție clară între *infirmități și slăbiciuni*, pe de o parte, și *păcat*, pe de alta.

Distincția aceasta este explicată de alte afirmații, cum ar fi: „Hristos a trebuit să ocupe poziția de cap al omenirii prin luarea naturii, dar nu și a păcătoșeniei [*sinfulness*] omului".[19] Vorbind de Hristos, ea spune că acesta „a posedat natura noastră, dar fără mânjitura păcatului".[20] Deci, dacă vrem să interpretăm corect numeroasele ei afirmații în care spunea că Hristos „a luat asupra Sa natura căzută și păcătoasă a omului", trebuie să ținem cont de faptul că Ellen White credea în natura umană inerent lipsită de păcat a lui Hristos și că făcea o distincție clară între natura umană a lui Hristos, afectată de *infirmități și slăbiciuni*, pe de o parte, și natura sa inerent lipsită de *păcat*, la singular, în sensul de *fire păcătoasă*, de *eu*, de *om vechi*, pe de altă parte.

În opoziție cu natura lui Isus Hristos cel întrupat, noi, oamenii, avem păcat la singular, adică avem „eu", egoism ontologic, „sine", „om vechi", „fire", „carne, carnalitate, senzualitate", adică *sarx*, cu poftele ei corupte, pofte care se transformă în fapte, motivații și atitudini corupte în urma consimțirii și alegerii de a le urma, printr-o decizie a minții. Lista poftelor „firii pământești" (*sarx*), pofte care pot fi transformate în păcate, la plural, printr-o alegere liberă de a ne supune lor, se află în Galateni 5:16-21. Pasajul începe cu afirmația „nu împliniți poftele firii pământești". Observați limbajul lui Pavel, care spune că prin „împlinire", „*poftele firii pământești*" devin *faptele firii pământești* [care] sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea (Galateni 5:16-21).

CONCLUZII

Din acest studiu și din cel publicat în numărul precedent al revistei, devine clar că Ellen White nu s-a contrazis în afirmațiile ei despre natura întrupată a lui Isus

CA_iunie_2019.indd 21 5/23/2019 11:21:18 AM

Hristos. Când folosea expresiile „natura căzută", sau „natura păcătoasă", a lui Isus, ea, de fapt, se referea la efectele nevinovate ale păcatului adamic. Pe aceste efecte nevinovate prezente în natura umană a lui Isus, ea le numea „infirmități și slăbiciuni" (*weaknesses and infirmities*). În concepția lui Ellen White, aceste „infirmități și slăbiciuni" nu însemnau câtuși de puțin că natura umană a lui Isus Hristos a fost infectată de păcatul adamic. Adică Isus S-a întrupat fără să fi moștenit de la Adam, prin Maria, o fire egoistă, înclinații păcătoase sau pofte stricate. Cu alte cuvinte, Isus din Nazaret nu poseda *poftele* și *faptele firii pământești* (ale *sarx*-ului) descrise de Pavel în Galateni 5:16-21.

Mai mult decât atât, Ellen White susține că există o deosebire radicală între natura umană a lui Hristos și cea a unui creștin născut din nou. Vorbind de rugăciunile, laudele și mărturisirile sincere ale celui ce crede în Isus ca Mântuitor personal, care urcă spre sanctuarul din ceruri, unde Hristos mijlocește pentru sfinți, Ellen White spune că aceste rugăciuni, laude și mărturisiri, „trecând prin canalul corupt al naturii umane, devin așa de mânjite, încât n-ar putea să aibă nicio valoare în fața lui Dumnezeu dacă n-ar fi curățate prin sânge[le] [Marelui-Preot]".[21]

Potrivit ideii de mai sus a lui Ellen White, Hristos – deși a luat asupra sa natura căzută a omului –, n-a avut niciodată nevoie de un mijlocitor sau de o curățare prin sângele vreunei jertfe ca rugăciunile sale să fie acceptate de Tatăl.[22] Acest fapt se explică prin lipsa unei corupții interne a naturii sale umane. Or, un om convertit – chiar după nașterea din nou – are nevoie de meritul constant al lui Hristos, fiindcă natura sa umană este coruptă, iar actele devoționale devin mânjite de această corupție lăuntrică (ontologic) inerentă a naturii moștenite de la părinți. Deci Hristos n-a avut nevoie de sângele și meritele unui mijlocitor atunci când se ruga Tatălui sau făcea alte acte devoționale (cânta, postea etc.), fiindcă el a avut o natură umană total lipsită de păcat, adică, de „fire" păcătoasă/de „omul vechi".

Ellen White afirmă că, deși a luat asupra sa natura noastră căzută, Hristos n-a posedat dorințele noastre corupte (*our evil passions*). Ea este chiar categorică în următoarea afirmație: „El [Hristos] este fratele nostru în infirmitățile noastre, dar nu în a poseda aceleași dorințe/pofte (identice) (*the same passions*). Fiind cel fără de păcat, natura Sa se cutremura/dădea înapoi în fața păcatului (*His nature recoiled from evil*)".[23] Or, natura noastră umană nu se cutremură și nu dă înapoi în fața păcatului; dimpotrivă, se simte atrasă de păcat.

Așadar, Isus Hristos, cel întrupat prin Duhul Sfânt și prin Maria,

1. Nu a comis – în toată viața lui terestră – niciun păcat, n-a avut deloc intenții, gânduri și atitudini păcătoase, adică n-a avut păcat cantitativ (la plural).
2. Dar în același timp a moștenit de la Adam, prin intermediul Mariei, infirmitățile și slăbiciunile nevinovate ale păcatului adamic. Aceste infirmități și slăbiciuni nevinovate, numite de Ellen White „natură căzută/păcătoasă", sunt următoarele: foamea, setea, oboseala, tristețea, vulnerabilitatea în fața ispitei și moartea. De asemenea, ele mai înseamnă un fizic slăbit, intelect slăbit și voință slăbită.
3. Expresia lui Ellen White „lipsă totală de păcat", aplicată în dreptul lui Isus, se referă la starea lăuntrică a ființei Mântuitorului și denotă lipsa păcatului la singular, adică: omul vechi, eul, firea pământească cu poftele, înclinațiile și predispozițiile ei corupte. Isus nu le-a avut pe acestea în ființa Sa întrupată. ■

Conf. univ. dr. **Szallós-Farkas Zoltán**, Universitatea Adventus, Cernica

[1] *Ibid.*, 28 februarie 1882.

[2] *Ibid.*, 8 noiembrie 1887.

[3] *Ibid.*, 28 martie 1893.

[4] White, *ST*, 9 decembrie 1897; *RH*, 12 iunie 1900; de asemenea, *ST*, 23 octombrie 1879.

[5] White, *RH*, 19 mai 1885.

[6] *Ibid.*, 26 ianuarie 1911.

[7] White, *Letter* 97, 1898.

[8] White, *ST*, 20 februarie 1879.

[9] White, *DA*, 49.

[10] White, *Letter* 97, 1898, citat în *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (*SDABC*), (Hagerstown, MD: Reveiw and Herald, 1953-2000), 7:925.

[11] White, *RH*, 27 mai 1884; 21 octombrie 1884.

[12] *Ibid.*, 4 ianuarie 1881.

[13] *Ibid.*, 8 februarie 1881.

[14] White, *ST*, 15 noiembrie 1883.

[15] White, *RH*, 25 septembrie 1900.

[16] *Ibid.*, 8 noiembrie 1887.

[17] White, *Letter* 86, 1891, citat în *SDABC* 2:1032.

[18] White, *ST*, 9 iunie 1898, citat în *SDABC* 5:1131.

[19] *Ibid.*, 29 mai 1901, citat în *SDABC* 7:912.

[20] White, *RH*, 7 mai 1901.

[21] White, *Manuscript (MS)* 50, 1900, citat în *SDABC* 6:1078.

[22] Este foarte important să remarcăm faptul că Isus Se atingea fizic de bolnavii de lepră pentru a-i vindeca (Mat. 8:1-4), dar niciodată n-a adus o jertfă de curățare pentru sine în urma atingerilor respective, fiindcă el n-avea nevoie de asemenea lucruri prin care să se curețe, în timp ce îi încuraja pe bolnavii vindecați să ducă jertfe la Templul din Ierusalim, vrând în felul acesta să indice deosebirea radicală între el și ceilalți oameni din jurul său.

[23] White, *Testimonies for the Church* (9 vol.; Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1948), 2: 201-202, 509.

CA_iunie_2019.indd 22 5/23/2019 11:21:18 AM

JAMES SPRINGER WHITE (1821–1881)

ÎN SLUJBA LUI HRISTOS
CRISTIAN TRENCHEA

În anul în care Joseph Bates, fondatorul mișcării sabatariene, era proaspăt căpitan și proprietar de vas transatlantic, la 29 de ani, se năștea James White, viitorul arhitect al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Tânărul american, pastor în Legătura Creștină, i-a adunat pe cei câțiva milleriți care nu renunțaseră la credința lor după dezamăgirea din 22 octombrie 1844 și i-a ajutat să accepte doctrina Sabatului și a sanctuarului, deși avea doar 27 de ani, o educație formală modestă și o sănătate precară.

Viața lui James White a dovedit că Dumnezeu l-a folosit pe acest pionier credincios, creativ și sârguincios în așa fel încât, la moartea lui, survenită la doar 60 de ani, tânăra confesiune avea deja două edituri, un sanatoriu, un colegiu, o organizare eficientă a celor 17 000 de membri, prezenți în opt țări europene, precum și în Egipt.

Vom enumera cele mai importante contribuții ale lui James White în cadrul mișcării sabatariene a așteptătorilor Mântuitorului.

Publicațiile religioase au precedat și condus la unirea și hrănirea credincioșilor adventiști. În iulie 1849, James White a întemeiat publicația *The Present Truth* (Adevărul prezent), apoi *The Advent Review* (Curierul revenirii), acestea două fiind înlocuite în noiembrie 1850 de *Second Advent Review and Sabbath Herald* (Curierul celei de-a doua veniri și vestitorul Sabatului). Aceasta a fost principala revistă religioasă a adventiștilor, cunoscută sub numele prescurtat *Review and Herald*, tipărită și astăzi ca *Adventist Review* (Curierul Adventist).

În august 1852, James a început să publice The Youth Instructor (Instructorul tineretului), cu scopul de a pune la dispoziția bisericii materiale pentru copii și tineri, astăzi revista fiind numită *Insight*.

După 23 de ani de la înființarea Editurii Review and Herald, în partea estică a Statelor Unite, James a pus bazele celei de-a doua edituri a bisericii, pe coasta de vest. La 1 aprilie 1875 s-a organizat Societatea Editorială Adventistă de Ziua a Șaptea a Pacificului, cunoscută sub numele prescurtat Pacific Press, având o nouă publicație numită *The Signs of Times* (*Semnele timpului*) editată încă din 4 iunie 1874 până astăzi. Anul 1874 a fost marcant pentru misiunea bisericii, întrucât la 1 ianuarie a debutat revista *The True Missionary* (Adevăratul misionar), iar în septembrie biserica și-a trimis în Elveția primul misionar delegat oficial peste granița SUA, John Nevins Andrews. Tot în 1874, cu câteva zile înainte de plecarea lui Andrews peste Atlantic, Colegiul din Battle Creek și-a deschis porțile pentru 100 de elevi și studenți,. Fiind prima instituție educațională adventistă, colegiul a devenit în 1959 Universitatea Andrews, localizată în Berrien Springs, Michigan.

În 1850, James White a reușit să publice prima carte de imnuri creștine pentru frățietate, cu titlul *Hymns for God's Peculiar People That Keep the Commandments of God and the Faith of Jesus* (Imnuri pentru poporul deosebit al lui Dumnezeu, care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus).

În 1853, James a înființat prima Școală de Sabat, punând bazele unei instituții esențiale pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, iar în 1878 a fost întemeiat oficial departamentul Școlii de Sabat

Exact la un an după primul accident vascular cerebral, James White, președinte al Conferinței Generale, se bucură, în 1866, de inaugurarea Institutului de Reformă a Sănătății, care și-a început activitatea cu un singur pacient, devenind apoi Sanatoriul din Battle Creek, recunoscut pe plan internațional.

Dumnezeu Și-a manifestat mila și puterea folosind un tânăr care nu a putut citi bine până la vârsta majoratului. Fie din cauza dislexiei, fie din cauza problemelor de vedere, James părea incapabil să învețe să citească. Abia după 19 ani a putut să vadă literele deslușit și să învețe, compensând abandonul școlar din copilărie. Timp de trei luni, la academia locală din Maine a învățat până la 18 ore pe zi. Primea de la tatăl său doar pâine pentru o săptămână întreagă. Apoi a muncit pentru a-și plăti cursurile ulterioare de 29 de săptămâni. Fiind sărac, își pregătea singur doar budincă de mălai la care adăuga mere crude. Setea de învățătură l-a caracterizat pentru tot restul vieții. Dacă la 18 ani nu știa să citească, la 31 de ani, profesor și pastor fiind, a înființat și condus Editura Review and Herald. La 42 de ani, este ales în unanimitate președintele Conferinței Generale, dar refuză cu înțelepciune. Până la 60 de ani crede, iubește și trudește în slujba Mântuitorului Hristos, punându-și amprenta asupra rămășiței Domnului.

„Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari." (1 Corinteni 1:27) ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CA_iunie_2019.indd 23 5/23/2019 11:21:18 AM

ETIOPIA ALEARGĂ LA DOMNUL!

În perioada 16–30 martie, o echipă de pastori și misionari din România, Moldova și Bulgaria, alături de alte sute de evanghelişti din Kenya, Africa de Sud, SUA, Australia și din alte țări, au susținut o campanie evanghelistică pe teritoriul Etiopiei. Campania „Revelation of Hope" s-a desfășurat sub egida departamentului „Implicarea Totală a Membrilor" din cadrul Conferinței Generale.

Etiopia este considerată a fi unul dintre cele mai străvechi leagăne ale civilizației africane și ale umanității. Fondatorul acestui regat milenar a fost Cuș, fiul lui Ham. Fratele său, Mițraim, a pus temeliile regatului egiptean. Asemenea egiptenilor, care nu se consideră africani, ci arabi, etiopienii spun despre ei înșiși că sunt parte a civilizației mediteraneene, neaparținând culturii africane. Este adevărat că tenul ambelor popoare este ușor diferit de cel african.

Țara este situată în Cornul Africii, pe steagul ei fiind imprimată Steaua lui David. Istoria Etiopiei este într-o oarecare măsură tangentă cu cea a Israelului. Cine nu a auzit despre împărăteasa din Seba sau despre famenul etiopian? Curtea regală a împărătesei se afla pe teritoriul Yemenului de astăzi, în „Țara tămâii", care aparținea odinioară regatului etiopian. Imperiul Etiopian, sau Abisinian, unul dintre cele mai longevive imperii din lume, cca 700 de ani, se întindea pe teritoriile actualelor țări: Djibouti, nordul Somaliei, sudul Egiptului, estul Sudanului, vestul Yemenului și sud-vestul Arabiei Saudite. Pe uscat sau trecând Marea Roșie, alaiul bogatei împărătese a sosit la curtea faimosului rege Solomon. Biblia consemnează faptul că ea i-a dăruit bogății însemnate împăratului Solomon: aur, mirodenii și pietre scumpe, dar, mai presus de acestea, ea a binecuvântat pe Domnul (1 Împărați 10:1-10). Poveștile și tradiția etiopiană ne spun că împărăteasa ar fi avut un fiu cu Solomon, fiu care a continuat dinastia lui David pe meleagurile lui Cuș. La plecarea ei, Solomon i-a dăruit, pe lângă bogății, o mulțime de robi și roabe. Aceste relatări gravitează în zona tradițiilor și miturilor, ca atare nu le putem aprecia corect. Cert este că în Aksum (nordul Etiopiei), acolo unde se afla și una din reședințele împărătesei din Seba, a existat o numeroasă populație de evrei etiopieni, numită „Beta Israel" (Casa lui Israel). Spre finalul secolului al XX-lea, peste 100 000 de persoane aparținând acestei comunități au emigrat în Israel. Tot legenda susține că în Capela Tablelor din

CA_iunie_2019.indd 24 5/23/2019 11:21:23 AM

Aksum s-ar afla Chivotul Legii, strașnic păzit de un preot care nu are voie să părăsească incinta sacră. Cel mai probabil, aici se află o copie a adevăratului chivot. Limba amharică, una dintre cele două limbi principale vorbite în Etiopia, aparține limbilor semitice. Biserica Ortodoxă Etiopiană este de rit copt (cuvântul „copt" provine din terminația substantivului propriu Egyuptos), însă din 1959 s-a desprins de patriarhul copt din Alexandria.

Famenul etiopian este considerat a fi primul creștin de pe teritoriul acestei țări. Ca urmare a înțelegerii Bibliei și a credinței în Isus Hristos, demnitarul etiopian a fost botezat prin scufundare de către diaconul Filip (Faptele 8:26-40). Apărată de sanctuarul munților, Etiopia a fost țara care și-a cinstit Domnul prin păzirea poruncii Sabatului preț de multe secole. În timp ce apostazia domina în țările Europei, pe aceste meleaguri uitate în negura timpului, creștinii etiopieni au celebrat ziua de Sabat: „Istoria bisericilor din Etiopia și Abisinia (n.a. Abisinia este parte a statului etiopian) are o semnificație deosebită. În mijlocul întunecimii Evului Mediu, creștinii din Africa Centrală, pierduți din vedere și uitați de lume, s-au bucurat timp de mai multe veacuri de libertatea exercitării credinței lor. Dar, în cele din urmă, Roma a aflat de existența lor și împăratul Abisiniei a fost curând determinat să-l recunoască pe papa ca vicar al lui Hristos. A fost dat un edict care interzicea păzirea Sabatului sub cele mai aspre pedepse. Dar tirania papală a devenit în curând un jug atât de chinuitor, încât etiopienii s-au hotărât să-l arunce de pe grumaz. După o luptă teribilă, romaniștii au fost alungați din dominioanele lor, iar vechea credință a fost restabilită. […] În liniștea singurătății lor, s-au mulțumit să rămână necunoscuți de restul creștinătății. […] Pentru obținerea puterii supreme, Roma a călcat în picioare Sabatul lui Dumnezeu pentru a-l înălța pe al ei, dar bisericile din Africa, ascunse timp de aproape 1 000 de ani, nu au fost atinse de această apostazie. Când au fost aduse sub stăpânirea Romei, au fost obligate să părăsească Sabatul cel adevărat și să-l înalțe pe cel fals, dar, de îndată ce și-au câștigat independența, s-au reîntors la ascultarea de porunca a patra." (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, 577, 578). „Până în anii din urmă, Biserica Coptă din Etiopia a păzit Sabatul zilei a șaptea" (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, 593).

După o întâlnire organizată în inima capitalei Etiopiei și a Africii, Addis Ababa, la sediul Uniunii Bisericii Adventiste, am călătorit aproape 300 de km până în Câmpul Misionar Bako, locul unde am predicat vreme de două săptămâni. „Farangi, farangi" („Albul, albul") a fost cuvântul care a răsunat de pe buzele copiilor care se jucau cu mingi din cârpe pe drumurile șerpuite și roșiatice. Era un adevărat spectacol generat de alteritate, de contactul cu „celălalt", care a fascinat de-a lungul timpului și încă mai continuă să fascineze. Alteritatea se construiește pe nuanțe pozitive, de apreciere, sau pe cele xenofobe, discriminatorii din diferite perspective: etnică, geografică, religioasă etc. Alteritatea va fi întotdeauna un adjuvant serios în succesul campaniilor misionare. Noi ne definim în raport cu celălalt, care este diferit de noi, astfel alteritatea este o cheie identitară. Africa nu este o „efeminare" a celui puternic, o lume slabă și irațională, la fel cum misionarii creștini nu au fost colonialiștii trimiși de imperiile Vestului să subjuge și să prăduiască continentul lui Ham. Avem nevoie unii de alții nu doar pentru a ne defini, nu doar pentru a ne afla celălalt ego – *alter ego* –, ci pentru a cultiva relații și raporturi frățești. Pentru că suntem fii ai aceluiași Tată, Dumnezeu, și fii ai aceluiași protopărinte, Noe.

ÎN TOATĂ LUMEA
DANIEL NIȚULESCU

Studiile preconizează că următorul continent creștin va fi Africa. Din cele peste 20 de milioane de adventiști la nivel mondial, în jur de opt milioane trăiesc în Africa. În Etiopia trăiesc aproximativ 200 000 de adventiști. Creștinii adventiști din Etiopia își duc existența modestă pe aceste meleaguri milenare. Sunt mândri de libertatea de care țara lor s-a bucurat tot timpul, cu excepția celor cinci ani de dominație fascistă italiană.

Inițial, bisericile adventiste unde s-a predicat Evanghelia au suferit de pe urma restricțiilor impuse de Biserica Ortodoxă și de cele (neo)protestante. Preoții și pastorii și-au amenințat enoriașii cu excluderea, cu neoficierea serviciilor divine de înhumare și chiar cu violența fizică. Drept urmare, în primele zile de campanie au participat mai puțini musafiri. Ulterior,

CA_iunie_2019.indd 25 5/23/2019 11:21:25 AM

datorită convingerii Duhului Sfânt, a invitațiilor făcute și a mesajului advent amplificat în difuzoarele amplasate în incinta bisericilor adventiste, oaspeții nu au întârziat să apară. Echipa noastră a organizat, în colaborare cu Câmpul Misionar din Bako, seminare de instruire pentru pastorii și laicii din această zonă, în urma cărora participanții au primit câte o diploma LIGHT.

Ca urmare a instruirii oferite de Conferința Generală, care și-a fundamentat decizia pe rezultatele cercetărilor lui George Barna și a studiului Valuegenesis, biserica de aici și-a asumat proiectul de a boteza copii cu vârste între 8 și 12 ani. Astfel că aproape jumătate din cei 750 de candidați au fost copii, care au fost botezați în apa unui râu în Sabatul din 30 martie. În această zi frumoasă de Sabat am avut parte și de o surpriză mai puțin plăcută, cu final fericit: trei candidate la botez au fost posedate de Diavol. Dacă în Zambia doar luam contact cu acest fenomen, în Etiopia am participat efectiv la exorcizare. Chiar dacă nu am fost instruit pentru a face față unei astfel de manifestări a duhurilor rele, a unei avalanșe de urlete și smuciri, știam că trebuie să mă rog fierbinte în numele lui Isus. A exorciza demonii nu este un fel de „hocus-pocus preparatus". Dacă nu ești pregătit din punct de vedere spiritual, demonii pot exclama ca pe timpul lui Pavel și al celor șapte fii ai lui Sceva: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știu, dar voi cine sunteți?" (Faptele 19:15).

Domnul pomenește Etiopia pe nume (Psalmii 87:4); „Etiopia aleargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu" (Psalmii 68:31); „Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău" (Isaia 43:3). Domnul a plătit același preț pentru Etiopia! Și dacă Etiopia este gata să fie oferită pentru că tu ești valoros, cât de mult ești dispus să sacrifici pentru Etiopia? Te invit să te rogi pentru (re) convertirea cât mai multor etiopieni din cele 109 milioane de locuitori. Etiopienii sunt în anul 2011, pentru că nu folosesc calendarul gregorian, ci pe cel copt. Dacă ai putea da timpul înapoi, ce priorități ai avea? Și pentru Sabatul următor, te salut cu „Sâmbăta agari!"

Redăm mai jos dialogul cu fratele Voinea Georgică, din Constanța, evanghelist laic care a predicat în cadrul acestei campanii

Daniel Nițulescu (D.N.): Este prima experiență de acest gen?

Voinea Georgică (V.G.): Da, este pentru prima oară când mă implic într-o campanie de evanghelizare externă. A fost o experiență inedită. În trecut am mai susținut prelegeri biblice în biserici, însă a pune deoparte un anumit timp doar pentru misiune este o experiență pe care o aștept cu dor.

D.N.: Ce v-a determinat să acceptați această provocare la o vârstă nu foarte tânără?

V.G.: Dorința de a lucra pentru salvarea semenilor nu are limite de vârstă.

D.N.: Care sunt impresiile care stăruie asupra minții și inimii dvs. în urma acestei experiențe misionare?

V.G.: În primul rând, observând condițiile în care trăiesc unii oameni în secolul nostru, suntem mai recunoscători pentru binecuvântările de care ne bucurăm în România. Mai mult, a face cunoștință cu o nouă cultură socială este o bogăție pe care puțini o prețuiesc. Pentru mine, să cunosc începuturile adventismului în diferite zone este ceva care mă delectează, însă istoria adventismului din Etiopia m-a fascinat în mod special.

D.N.: Vă rugăm să adresați un îndemn credincioșilor din bisericile noastre. Merită să te implici într-o astfel de campanie?

V.G.: Celor care încă au rezerve să accepte o astfel de provocare misionară, le pot spune că se privează de cea mai frumoasă, cea mai bogată, cea mai satisfăcătoare și cea mai spirituală experiență pe care noi, muritorii, o putem trăi. Privind în urmă, niciun efort nu mi se pare irosit. Încă din țară am simțit călăuzirea lui Dumnezeu atunci când alte persoane au contribuit financiar la reușita acestui proiect și le mulțumesc pe această cale. Mai mult, implicarea unor credincioși de a mă susține în rugăciunile lor în toată această perioadă m-a făcut să simt spiritul misionar din inimile lor. Calitatea relațiilor pe care le-am avut cu persoanele din aceeași echipă a fost excepțională, deși provenim din culturi și medii diverse. Eforturile, sacrificiile și lepădarea de sine de care a dat dovadă fiecare au fost conjugate, spre slava Domnului, pentru salvarea cât mai multor semeni. Tinerii din echipa noastră au experimentat poate pentru prima dată în viață ce înseamnă o viață spirituală din belșug, o trăire amprentată de Duhul Sfânt. Dragii mei, sunt oameni care au nevoie de voi, de încurajările voastre, au nevoie să plângă pe umărul vostru și să vă împărtășească bucuriile de care au parte. Este timpul să ieșim din zona noastră de confort și să ne punem la dispoziția Aceluia care ne-a spus: „Duceți-vă în toată lumea… și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele." ■

Daniel Nițulescu este directorul Departamentului Misiune Externă, Conferința Muntenia.

CA_iunie_2019.indd 26 5/23/2019 11:21:25 AM

EREDITATEA LUI HRISTOS ÎN ROMANI 8:3

NATURA LUI ISUS
FLORIN LAIU

Introducere

În numerele precedente ale revistei am insistat asupra istoriei controversei despre natura umană a lui Isus în adventism. Nu dorim să simplificăm lucrurile și să dăm note. Subiectul în discuție este cu adevărat dificil, din mai multe puncte de vedere, și este cât se poate de natural și legitim să existe păreri diferite. Și nu numai două. Întrucât fiecare participant la această controversă aduce argumente biblice și profetice, este timpul să cântărim evidența.

Romani 8:3 în hristologia Waggoner-Jones

Deși nu s-a făcut un raport oficial stenografiat și dactilografiat al Conferinței de la Minneapolis 1888, există surse credibile, în afară de documentele E.G. White. Jessie F. Moser-Waggoner, prezentă la Minneapolis, și-a notat pe hârtie toate expunerile lui E.J. Waggoner, principalul vorbitor.[1]

Faptul că notițele au fost luate direct în timpul vorbirii, că Waggoner le-a folosit pentru a-și edita și publica acele predici la scurt timp, sub forma unei broșuri (*Hristos și neprihănirea Sa*) în octombrie 1890[2] și că însuși L.E. Froom a recunoscut că acestea sunt studiile prezentate la Minneapolis, și le-a citat pe larg, le dă o maximă credibilitate. Froom nu a evitat referirea lui Waggoner la Romani 8:3, dimpotrivă, a citat chiar expresia lui Waggoner despre Hristos: „Fără păcat, totuși nu doar socotit păcătos, ci luând în realitate asupra Sa natura păcătoasă."[3]

Începând cu Conferința de la Minneapolis 1888, citatul biblic frecvent al lui Waggoner referitor la ereditatea lui Isus este acela din Romani 8:3, care în engleză (KJV) conține expresia *in the likeness of sinful flesh* (în asemănarea cărnii păcătoase). În traducerea Cornilescu: „într-o fire asemănătoare cu a păcatului". Waggoner a comentat astfel textul:

> Un mic raționament ar fi suficient pentru a arăta că, dacă Hristos a luat asupra Sa asemănarea naturii umane pentru a-l răscumpăra pe om, trebuie să Se fi întrupat în firea omului păcătos, fiindcă pe acesta venise să-l răscumpere. […] Mai mult, faptul că Hristos a luat asupra Sa natura căzută, deci nu aceea a unei ființe necăzute, ci a unui om păcătos, adică natura umană pe care Și-a asumat-o avea toate slăbiciunile și tendințele păcătoase care înrobesc natura umană căzută, este arătat de afirmația că El «a fost făcut din sămânța lui David după trup» (Romani 1:3). David avea toate pasiunile naturii umane (vezi Psalmii 51:5).[4]

În Comentariul său la Romani, alcătuit din articole publicate în *Semnele Timpului* între 1895 și 1896, Waggoner afirma în dreptul textului din cap. 8:3:

> Există o idee larg răspândită, conform căreia aceasta ar însemna că Hristos a simulat firea pământească și că în realitate n-ar fi luat asupra Sa natura păcătoasă, ci doar ceva ce avea această aparență. Dar Scripturile nu ne învață așa ceva. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile […] (Evrei 2:17)."[5]

„A TREBUIT SĂ SE ASEMENE FRAȚILOR SĂI ÎN TOATE LUCRURILE." (EVREI 2:17)

Alonzo Jones a insistat încă mai mult asupra acestei idei în cartea sa, *Calea consacrată către desăvârșirea creștină* (1890),[6] care este deosebit de interesantă și merită nu doar citită, ci studiată în mod serios. Pe lângă multe alte citate biblice pe care le aduce în sprijinul acestei hristologii a eredității umane păcătoase asumate de Mântuitorul și pe care le comentează cu o retorică foarte convingătoare, Jones dă un loc important textului din Romani 8:3, despre care spune:

> Dar și potențialul păcatului din noi a fost asupra Lui, prin întruparea Sa, prin nașterea din femeie, ca părtaș sângelui și cărnii cu noi, pentru ca neprihănirea Lui să poată fi curent manifestată în viața noastră. Astfel, El a întâmpinat păcatul în trupul pe care l-a luat și l-a biruit, așa cum stă scris: „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemămătoare cu a păcatului." (Romani 8,3). […]
> Dacă Isus nu a luat același trup de carne și sânge ca al fiilor oamenilor, cu potențialul său păcătos, atunci care ar putea fi motivul prezentării genealogiei Lui în Scripturi?7 El era urmaș al lui David, al lui Avraam, al lui Adam. Și, fiind născut din femeie, descendența Lui se întoarce la Adam, la începutul păcatului in această lume. […]
> Atât prin ereditate, cât și prin imputare, El a fost «împovărat cu păcatele lumii.» Și, așa împovărat cu acest uriaș dezavantaj, Isus a trecut triumfător pe acolo pe unde, fără nicio urmă de handicap, primii noștri părinți au eșuat. […]
> Prin faptul că Dumnezeu a trimis pe propriul Fiu în fire pământească, luând natura noastră așa cum este ea,

CA_iunie_2019.indd 27 5/23/2019 11:21:26 AM

> păcătoasă și degenerată, iar Dumnezeu a locuit constant cu El și în El în această natură, Dumnezeu a demonstrat astfel pentru totdeauna, tuturor oamenilor, că nu există pe pământ suflet atât de apăsat de păcate, sau atât de pierdut, încât El să nu vrea bucuros să locuiască în el, să-l mântuiască și să-l conducă pe calea neprihănirii. Și astfel, cu siguranță, numele Lui este Emanuel (Dumnezeu cu noi).[8]

Nu este cazul să expunem aici tot aparatul argumentativ al lui Waggoner și Jones. Unele dintre argumentele biblice folosite de Jones și Waggoner sunt slabe, discutabile, sau par forțate. Totuși, trendul general al logicii întemeiate pe câteva texte, precum și implicațiile teologice majore nu trebuie ignorate.

Romani 8:3 în hristologia E.G. White

Nu există niciun dubiu cu privire la faptul că E.G. White a confirmat originea divină a mesajului lui Jones și Waggoner. Confirmarea mesajului nu înseamnă în mod necesar că ea ar fi pus un gir al divinității pe toate argumentele, raționamentele și opiniile celor doi predicatori. Uneori le-a trimis mărturii personale, i-a corectat, dar nu a corectat niciodată nimic din mesajul pe care l-au prezentat la Minneapolis. Dimpotrivă, ea a accentuat cu toată puterea, în ciuda opoziției notabile și uneori înverșunate, mesajul lor subliniind chiar mai mult identitatea perfect divină a lui Hristos și identificarea Lui perfectă cu omul păcătos. Ellen White a citat de zeci de ori din Romani 8:3, iar după 1888 a interpretat acest text în cheia descoperirii lui Jones și Waggoner:[9]

> Viața lui Hristos reprezintă o viață omenească perfectă. Chiar așa cum și tu poți fi. (*Just that which you may be*). El a fost în natură umană. A luat infirmitățile noastre. Nu numai că „a fost făcut *trup de carne*", ci a fost făcut „în asemănarea cărnii păcătoase". (*Letter 106*, 26 iunie 1896; *5BC* 1124.2)

> Ca fiecare copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării marii legi a eredității. Care erau aceste urmări este arătat în istoria strămoșilor Lui pământești. El a venit cu o asemenea ereditate ca să se împărtășească de necazurile și ispitele noastre și să ne dea exemplul unei vieți fără păcat. (*7 SDABC* 452)

> Atunci când Adam a fost asaltat de ispititor, niciunul din efectele păcatului nu erau asupra lui. El stătea în puterea unei umanități perfecte, posedând vigoarea deplină a minții și a corpului. Era înconjurat de splendorile paradisului și era zilnic în comuniune cu ființele cerești. Nu tot așa a fost cu Isus atunci când El a intrat în pustie ca să se lupte cu Satana. Timp de 4 000 de ani, neamul omenesc degenerase în forță fizică, în putere mintală și în vrednicie morală, iar Hristos a luat asupra Lui aceste infirmități ale naturii umane degenerate. Numai astfel putea El să-l răscumpere pe om din cele mai adânci adâncimi ale degradării. (*DA/HLL* 117)

> După cum imaginea făcută în asemănarea șerpilor mortali a fost înălțată spre vindecarea lor, tot așa Unul făcut în *asemănarea cărnii păcătoase* avea să fie Răscumpărătorul lor. (*DA* 174)

> Ispitele lui Satana nu trebuie să fie socotite ca o scuză pentru nicio acțiune greșită. Nu există scuză pentru a păcătui. O dispoziție sfântă, o viață asemenea lui Hristos sunt accesibile oricărui copil al lui Dumnezeu care se pocăiește și crede. După cum Fiul omului a fost desăvârșit în viața Lui, la fel și urmașii Lui trebuie să fie desăvârșiți în viețile lor. Isus a fost făcut în toate asemenea fraților Lui. El S-a făcut trup de carne, chiar așa cum suntem noi (*even as we are*). El a împărtășit soarta omului; totuși, El era nevinovatul Fiu al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup de carne. Caracterul Lui trebuie să fie al nostru. (*HLL* 205)

> Hristos este scara visată de Iacov, sprijinindu-se cu baza ei pe pământ, iar cu partea superioară ajungând la porțile cerului, chiar la pragul gloriei. Dacă acestei scări i-ar fi lipsit o singură treaptă de la pământ, am fi fost pierduți. Dar Hristos a ajuns la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, împărtășindu-ne de natura Lui, să biruim. Făcut «în asemănarea cărnii păcatului», El a trăit o viață fără păcat, iar acum, prin divinitatea Lui, apucă tronul cerului și, prin umanitatea Lui, ajunge la noi. El ne poruncește ca, prin credința în El, să atingem slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea trebuie să fim desăvârșiți, așa cum și Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit. (*DA* 311; *RC* 24)

> Acest caracter a fost descoperit în viața lui Hristos. Pentru a putea condamna păcatul în trup de carne, prin exemplul Său propriu, El a luat asupra Sa *asemănarea cărnii păcătoase*. […] Hristos dorește ca urmașii Lui să dea pe față același caracter, fiecare în viața lui. (*RC* 214)

> Isus S-a umilit astfel […] pentru ca, atât prin învățătură, cât și prin exemplu, să condamne păcatul în carne […]. El a fost supus celor mai cumplite ispite pe care le poate cunoaște firea omenească, totuși El nu a păcătuit; pentru că păcatul este călcarea Legii. Prin credință, El S-a prins de divinitate (natura divină), chiar așa cum omenescul se poate prinde, prin intermediul Lui, de puterea infinită. Deși ispitit în toate privințele, așa cum sunt ispitiți oamenii, El nu a păcătuit. El nu a renunțat la supunerea credincioasă față de Dumnezeu, cum făcuse Adam. (*ST*, 16 ianuarie 1896)

CA_iunie_2019.indd 28 5/23/2019 11:21:26 AM

Adam a fost ispitit de vrăjmaș și a căzut. Ceea ce l-a făcut să cedeze nu a fost păcatul care ar fi locuit în el, deoarece Dumnezeu îl făcuse curat și vertical, după chipul Său. Adam era la fel de desăvârșit ca și îngerii dinaintea Tronului. În el nu exista niciun principiu viciat, nicio tendință spre rău. Dar când Hristos a venit să întâmpine ispitele lui Satana, El purta „asemănarea cărnii păcătoase". (*ST*, 17 octombrie 1900)

Noi suntem cuprinși de neputințele firii omenești. La fel a fost și Hristos [cf. Evrei 5:2]. Ca să poată condamna păcatul în trup de carne, prin propriul Său exemplu, El a luat asupra Sa „asemănarea cărnii păcătoase". (*Ms 125*, 1901; *17MR* 28).

Obiecții și contraobiecții

Pentru a afla adevărul, nu este suficient să-i cităm pe Jones și Waggoner. Potrivit afirmației noastre oficiale dintotdeauna, nicio înșirare de citate E.G. White nu poate avea ultimul cuvânt. Ultimul cuvânt îl are Scriptura. Evident însă că toți ne orientăm după Scriptură. Dacă însă Biblia ar fi atât de explicită și necontradictorie la suprafață, nu ar mai exista opinii diferite. Iar opiniile diferite nu sunt neapărat dovezi de rea-credință sau de împotrivire demonică. În mod obișnuit, ele dovedesc că suntem imperfecți, că avem nevoie de judecata, critica și obiecțiile altora, că mințile personale abordează diferit subiectele.

În cazul expresiei „în asemănarea cărnii păcatului" din Romani 8:3, vechea hristologie AZS accentuează „carnea păcatului", în timp ce noua hristologie accentuează „asemănarea", ca fiind în contrast cu „identitatea". Principiile interpretării profesionale cer să analizăm textul: (1) în limba în care s-a exprimat autorul; (2) și în contextul ideii pe care a dorit s-o sublinieze.

În acest caz, observațiile lingvistice ne duc la următoarele concluzii: cuvântul grecesc *homóiōma,* care a fost tradus cu „asemănare", vine de la *hómoios* (ca și, asemenea, același, comun, egal, pe potrivă) și denumește adesea forma, chipul, asemănarea, idolul (Romani 1:23; Apocalipsa 9:7), arătarea (Ezechiel 1:28), reflectarea în oglindă (Ben Sira 34:3), sau asemănare, similitudine, în sens abstract (Romani 5:14). Accentul este pus pe „asemănare", fără distincție. De exemplu, în Romani 6:5, „noi vom fi una cu El *în asemănarea* învierii Lui (sau: printr-o înviere asemănătoare cu a Lui)." Acesta este un mod de a spune că vom învia *ca* El, *așa cum* a înviat El, fără a sugera vreo distincție. În Filipeni 2:7, aflăm că Hristos „a luat chip (înfățișare) de rob, devenit *în asemănarea* oamenilor". Evident, nu sugerează doar aspectul exterior al Celui întrupat, ca în cazul ereziei docetiste, ci este un alt fel de a spune că El a venit „ca om".

Pavel folosește și în acest caz termenul *sarks* (trup de carne, „fire pământească"), care chiar și singur folosit, ca în Ioan 1:14, ar fi fost suficient de periculos: „carnea" nu poate moșteni Împărăția (1 Corinteni 15:50; Ioan 3:6-7; Romani 7:18). Putea folosi termenul *sōma* (trup, corp), sau putea să nu mai adauge și termenul *hamartía* (păcat).

Nu în ultimul rând ne interesează ce a vrut Pavel să spună cu această exprimare. Așezând afirmațiile din verset într-o ordine logică, sensul este următorul:

a. Din cauza naturii noastre, Legea nu poate împlini în noi cerințele ei și nici nu poate condamna cu adevărat păcatul, pentru că natura noastră îl „justifică".
b. Ca soluție, atât pentru condamnarea definitivă a păcatului, cât și pentru împlinirea cerințelor Legii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, în aceeași natură care păcatul se justifică pe sine, dovedind că trăirea „după Duh", și „nu după carne" (Romani 8:4), este posibilă și pusă la dispoziție.

Dacă „asemănarea cărnii păcatului" nu ar însemna exact aceeași condiție cu a omului căzut, în contextul afirmației lui Pavel, cum ar fi fost viața lui Isus o condamnare a păcatului „în carne", și cum ar fi posibilă o viață care să depășească dilema din Romani 7?

În loc de încheiere

Explicația de mai sus nu este completă. Se nasc și alte întrebări și obiecții, fie de natură biblică, din Spiritul Profetic și din disciplinele teologiei sistematice, pe care va trebui să le discutăm pe viitor. În special, este tulburătoare întrebarea: „Cum putea fi Hristos o jertfă fără cusur, într-o natură păcătoasă?" ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

[1] L.E. Froom. *Movement of Destiny,* Review and Herald, Washington D.C., 1971:189.

[2] E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness,* Oakland: Pacific Press, October 1890.

[3] L.E. Froom, op. cit. 197.12.

[4] E.J. Waggoner, *Hristos și neprihănirea Sa*, Editura Viață și Sănătate, București 1995: 29–34.

[5] E.J. Wagoner, *Waggoner despre Romani*, tr. Florin Balint, Ed. „Vești bune", București, România, fără dată, p. 114. www.vestibune.ro

[6] A.T. Jones, *Calea consacrată către desăvârșirea creștină,* în traducerea regretatului frate Constantin Vasile, după ediția din 1988 a editurii The Upward Way. Nu se menționează editura românească, nici anul de publicare. În originalul englez, cartea se poate găsi online în arhiva scrierilor E. G. White, la adresa https://m.egwwritings.org/en/book/1124/toc. Ediții online în limba română există și pe unele site-uri paraadventiste sau critice, cum ar fi: http://m1888.zguduireaadventismului.ro/carti/cc/ sau www.1888.ro/Carti/Calea/cuprins.html .

[7] Jones nu neagă aici nevoia atestării originii davidice a lui Isus, ci se referă la menționarea aparent inutilă, în genealogia din Matei 1, a unor nume care amintesc de păcatele și de originea jenantă a strămoșilor lui Isus (Tamar, Rahav, Rut, soția lui Urie).

[8] Citatele sunt extrase din capitolul „Legea eredității" al cărții lui Jones menționate (pp. 32–35 al ediției C. Vasile).

[9] Scrierile E.G.W. citează de peste 80 de ori din Rom. 8:3, dar multe asemenea citate sunt repetări în compilațiile de mai târziu.

CA_iunie_2019.indd 29 5/23/2019 11:21:26 AM

SĂNĂTATEA EMOȚIONALĂ FACE PARTE DIN REFORMA SANITARĂ?

„AM 24 DE ANI ȘI MIE MI SE PARE CĂ BISERICA NOASTRĂ, ATUNCI CÂND VINE VORBA DE SĂNĂTATE, PUNE ACCENTUL DOAR PE HRANĂ ȘI ALIMENTAȚIE. MULȚI DINTRE PRIETENII MEI SUFERĂ DE DEPRESIE ȘI ANXIETATE. BISERICA ADVENTISTĂ SE CONCENTREAZĂ DOAR PE SĂNĂTATEA FIZICĂ SAU ȘI PE SĂNĂTATEA MENTALĂ ȘI EMOȚIONALĂ?"

Simțim împreună cu tine. Din corespondența pe care o primim și, uneori, din spiritul în care aceasta este scrisă, ni se pare că hrana și alimentația sunt preocuparea cea mai importantă a multor oameni. Totuși, intenția Creatorului nostru de la început și caracterul distinctiv al mesajului despre sănătate al adventiștilor de la înființarea noastră ca biserică au fost holistice și includ atât bunăstarea corpului, cât și a minții și a sufletului, precum și a dimensiunilor sociale și emoționale. Într-adevăr, trebuie să respectăm principiile sănătoase ale nutriției, însă este la fel de important să bem apă curată, să ne odihnim și să dormim atât cât trebuie, să ne angajăm în activități fizice sănătoase zilnic, să stăm la soare, să respirăm aer curat și proaspăt, dacă este posibil să practicăm temperanța și echilibrul, evitând toate lucrurile dăunătoare și folosindu-le cu înțelepciune pe cele bune, să ne bucurăm de relații sănătoase și de suport social. Trebuie să Îl cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu și să ne încredem în El. Această relație-cheie ne va ajuta să ne păstrăm integritatea chiar și în suferință.

Dovezile solide ale cercetărilor științifice confirmă faptul că, atunci când este aplicat corect, mesajul reformei sanitare a adventiștilor de ziua a șaptea este unul benefic pentru bunăstarea noastră mentală și emoțională.

Problemele legate de sănătatea mentală și emoțională sunt principalele cauze ale dizabilităților din zilele noastre.

DE REȚINUT[1]

Depresia este una dintre cele mai frecvente tulburări de sănătate mentală, afectând aproximativ 300 de milioane de oameni din întreaga lume. Ea este una dintre principalele cauze ale dizabilităților actuale.

Tulburarea afectivă bipolară afectează aproximativ 60 de milioane de oameni din întreaga lume. Aceasta constă de obicei în episoade care variază între depresie și momente de activitate excesivă, insomnie și iritabilitate. La nivel global, aproximativ 50 de milioane de oameni sunt diagnosticați cu demență și se preconizează că, în următorii 30 de ani, acest număr se va tripla.

Psihozele, precum schizofrenia, sunt o altă formă de boală mentală și sunt caracterizate de distorsiuni în gândire, percepție, emoție, limbaj și comportament. Schizofrenia afectează aproximativ 23 de milioane de oameni din întreaga lume.

La nivel mondial se cheltuiește anual 1 miliard de dolari pentru tratarea depresiei și a anxietății.

Departamentul de Sănătate din cadrul Conferinței Generale consideră sănătatea mentală și emoțională ca fiind de o importanță majoră. Astfel, din data de 1 iulie 2018, dr. Torben Bergland, psihiatru, se alătură echipei noastre în calitate de director asociat. Venirea lui aduce expertiză și experiență suplimentară serviciilor excelente oferite de dr. Carlos Fayard și David Williams, ambii directori onorifici asociați ai Departamentului de Sănătate. Împreună cu alți experți, ei își sacrifică generos timpul și fac eforturi pentru a crește gradul de conștientizare cu privire la sănătatea mentală. Noi oferim educație, ajutăm la reducerea stigmatizării problemelor de sănătate mentală și emoțională și producem resurse pentru biserica mondială referitoare la sănătatea mentală. Apreciem aportul profesioniștilor noștri specializați în domeniul sănătății din întreaga lume, care fac diferența atunci când vine vorba de sănătatea mentală și emoțională.

Mântuitorul a venit pentru ca noi să avem viață, și să o avem din belșug (Ioan 10:10). Împreună putem ajuta, astfel încât toți să ne bucurăm de o sănătate mentală optimă. ■

[1] http://www.who.int/en/news-room/fact-sheets/detail/mental-disorders; www.who.int/news-room/detail/13-04-2016-investing-in-treatment-for-depression-and-anxiety-leads-to-fourfold-return.

Peter N. Landless, medic specializat în cardiologie, este director al Departamentului de Sănătate din cadrul Conferinței Generale.
Zeno L. Charles-Marcel, medic internist, este director asociat al Departamentului de Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

CA_iunie_2019.indd 30 5/23/2019 11:21:26 AM

DIN SCRIPTURI

Alege răspunsul corect.

A. Cine a zis despre Isus că…?

1. L-am botezat	Caiafa
2. L-am crescut	Ioan
3. M-am temut de El	Iuda
4. L-am trădat	Maria
5. L-am sprijinit	Petru
6. L-am urmat	Maria Magdalena

B. Cine ce a mâncat…?

1. Cinci pâini și doi pești	Esau
2. Ciorbă roșiatică	cinci mii de bărbați
3. Aguridă	poporul Israel
4. Pâine din ceruri	părinții
5. Smochine	Ilie
6. Turtă	David și oamenii lui

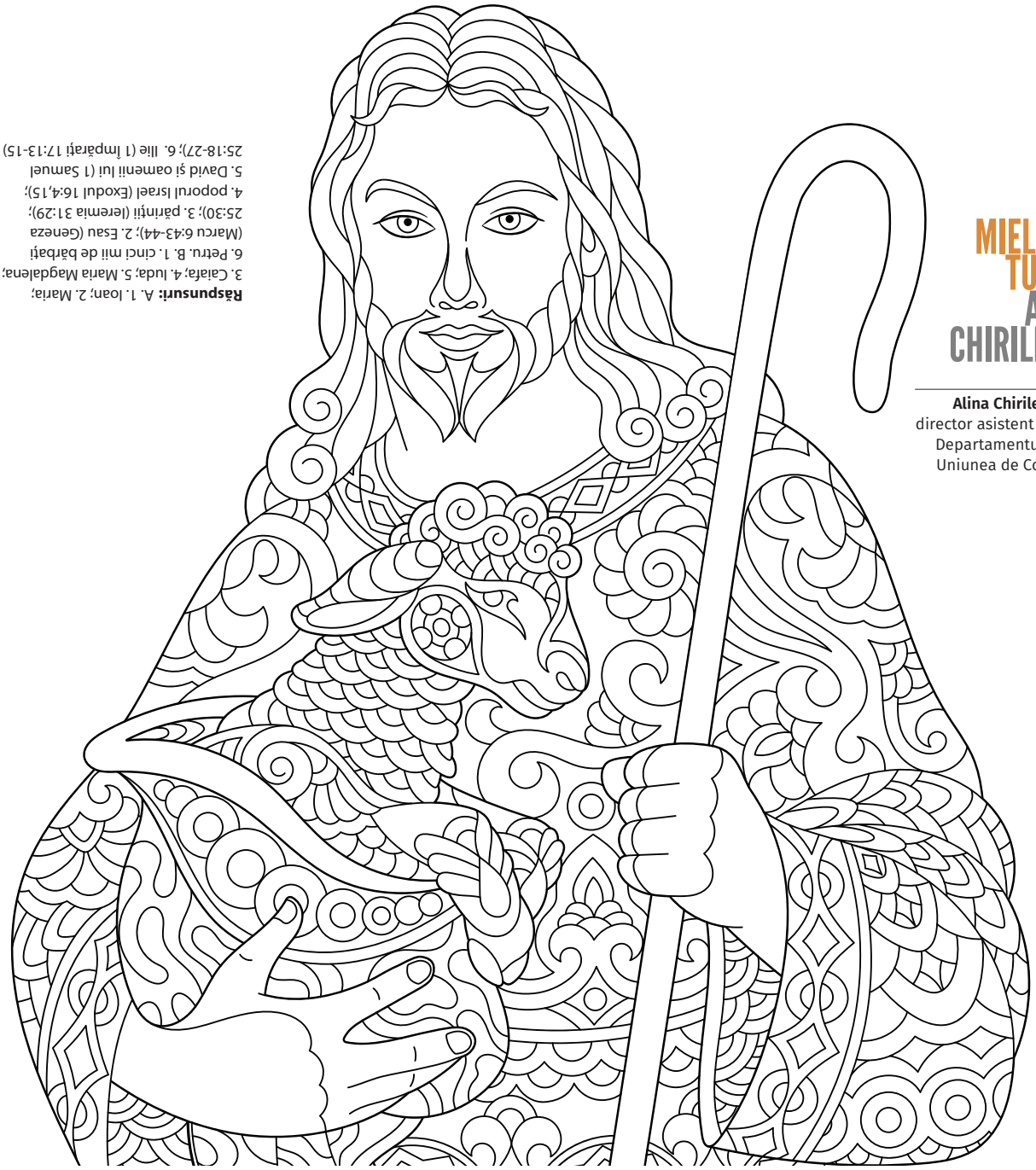

Răspunsuri: A. 1. Ioan; 2. Maria; 3. Caiafa; 4. Iuda; 5. Maria Magdalena; 6. Petru. B. 1. cinci mii de bărbați (Marcu 6:43-44); 2. Esau (Geneza 25:30); 3. părinții (Ieremia 31:29); 4. poporul Israel (Exodul 16:4,15); 5. David și oamenii lui (1 Samuel 25:18-27); 6. Ilie (1 Împărați 17:13-15)

MIELUSEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

CA_iunie_2019.indd 31 5/23/2019 11:21:26 AM

„Voi sunteți arătați ca fiind Epistola lui Hristos!”
2 Corinteni 3:3

AUTENTIC

„Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.”
1 Ioan 4:17

INTÂLNIREA DE CORTURI A CONFERINȚEI MOLDOVA

18 – 21 IULIE 2019

COȘNA, JUD. SUCEAVA

Prima adunare de corturi a adventiștilor, Wright, Michigan - 1868

Întâlnirile de corturi au fost pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea evenimente de mare importanță, acestea contribuind atât la răspândirea adevărului cât și la formarea și organizarea noii biserici. Din cauza distanțelor mari, credincioșilor din diferite denominațiuni prezente în America le era imposibil să se adune frecvent împreună, motiv pentru care, la începutul anilor 1800 apar primele întâlniri de tabără, organizate mai întâi de prezbiterieni, metodiști iar mai târziu de mileriți și adventiștii de ziua a șaptea. Departe de zgomotul orașelor, feriți de tentațiile și preocupările vremelnice, credincioșii căutau adesea părtășia prin închinare și predicare înconjurați de frumusețile creației lui Dumnezeu.

Adventiștii de ziua a șaptea au folosit întâlnirile de corturi cu scop evanghelistic, acestea devenind în scurt timp un mijloc de reînviorare spirituală pentru copiii lui Dumnezeu. Adesea distanțele parcurse pentru a participa la asemenea întâlniri presupuneau călătorii de câteva zile în condiții vitrege și uneori cu riscuri considerabile, dar în urma acestor întâlniri sămânța adevărului începea să aducă rod bogat în inimile ascultătorilor, fiind înființate biserici și misiuni noi.

Sesiunea Conferinței Generale din 1868 care s-a desfășurat la Battle Creek, Michigan, a încurajat practica adunărilor de tabără, acestea devenind în scurt timp ocazii binecuvântate de predicare și înviorare spirituală pentru așteptătorii revenirii lui Hristos. În septembrie 1868, s-a ținut prima adunare de corturi în statul Michigan, în orașul Wright. Această adunare, s-a dovedit a fi o atât de mare binecuvântare pentru cei care au participat, încât anii următori frații au fost martori la înființarea de adunări anuale de tabără cu program regulat pentru conferințele statului Michigan. Prezența fratelui și a sorei White era mereu solicitată, astfel, în anii care au urmat, ei și-au petrecut în mare măsură lunile de vară la aceste adunări anuale. Ellen White a încurajat adesea organizarea unor asemenea întâlniri de corturi, în unele ocazii ajutând personal alături de soțul ei la organizarea întâlnirilor și la pregătirea campusului.

La aproape 180 de ani de la nașterea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, constatăm că în pofida progresului tehnologic și a înmulțirii canalelor de comunicare, există tot mai multe dovezi ale înstrăinării dintre oameni, uneori chiar sub pretextul informării sau al socializării. Biserica nu este scutită de acest curent, el făcându-și simțită prezența chiar și în rândurile celor ce mărturisesc iminența revenirii lui Hristos.

Comitetul Conferinței Moldova adresează tuturor credincioșilor din cele opt județe ale Conferinței, dar și prietenilor de adevăr ai acestora, invitația de a participa la întâlnirea de tabără organizată la Centrul de Tineret Coșna, jud. Suceava în perioada 18-21 iulie 2019.

La poalele Călimanilor, într-un cadru natural de excepție vom zăbovi la picioarele Mântuitorului pentru a primi cuvintele dătătoare de viață și pentru a ne reconsacra în vederea slujirii semenilor și a grăbirii revenirii lui Hristos. Cuvântul Domnului va fi rostit de invitații speciali ai evenimentului, pastorii Marius Munteanu, Laurențiu Ionescu și Grig Leordean, iar participanții vor putea alege din diversele activități spirituale și recreative puse la dispoziție de organizatori. Programul va culmina în Sabat dimineață cu o ocazie de botez, iar seara se va încheia cu Sfânta Cină.

Informații detaliate depre această întâlnire puteți obține de la pastorii locali sau de la administratorii Conferinței Moldova. Vă așteptăm cu drag! ■

Comitetul Conferinței Moldova

Întâlnirea de corturi de la Moss, Norvegia din iunie 1887 s-a bucurat de participarea mai multor pionieri ai bisericii printre care și Ellen G. White (a treia din partea dreaptă)

Organizatorii pun la dispoziția participanților locuri de campare și utilități, aceștia îngrijindu-se de corturi și hrană pe perioada întâlnirii.

55669